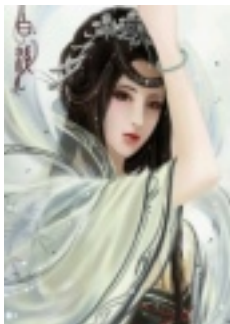

Dâm Môi Sai

Contents

Dâm Môi Sai	1
1. Chương 1: Buông Doãn Tiểu Thư, Ta Cho Người Đường Sống	2
2. Chương 2: Lăn	3
3. Chương 3: Thê Thân	4
4. Chương 4: Đình Viện Sâu Thẳm	5
5. Chương 5: Các Người, Ai Lên Trước?	6
6. Chương 6: Cưới Hối Đàng Hoàng	7
7. Chương 7: Không Thấy Thỏ Không Thả Chim Ưng	8
8. Chương 8: Đêm Nay Cùng Nàng Làm Đi?	10
9. Chương 9: Cưới Thì Cưới Thôi	12
10. Chương 10: Ác Ma	13
11. Chương 11: Đột Biến	14
12. Chương 12: Sinh Non?	16
13. Chương 13: Sao Có Thể Sinh Non Được?	17
14. Chương 14: Cần Gì Phải Sống Đau Đớn Như Thế?	18
15. Chương 15: Có Lẽ Sẽ Được Cứu Trợ Cũng Nên.	19
16. Chương 16: Nếu...	21
17. Chương 17: Là Nhận Người, Không Phải Nhận Xác.	22
18. Chương 18: Tặng Người Chút Lễ Vật.	23
19. Chương 19: Nếu Không Phải Do Người...	25
20. Chương 20: Người Đang Nghĩ Gì Vậy!!!!	26
21. Chương 21: Thịnh An Lão Phu Nhân.	27
22. Chương 22: Người Không Nên Dọa Nữ Nhân Của Ta Như Vậy.	29
23. Chương 23: Dụ Dỗ Nàng Ta Làm Chuyện Vô Lại.	31
24. Chương 24: Xin Hãy Sống Sốt.	34
25. Chương 25: Không Muốn Cũng Không Được Nha.	36
26. Chương 26: Kết Tóc.	37
27. Chương 27: Ảo Ảnh.	39
28. Chương 28: Có Thể Chế Thuốc Rồi.	40
29. Chương 29: Ngoại Truyện: Điệu Nhạc Không Lời.	41

Dâm Môi Sai

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, báo thù, SE. Độ dài: 27 chương + 1 ngoại truyện (ngắn). Về cái tên, dâm môi sai d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-moi-sai>

1. Chương 1: Buông Doãn Tiểu Thư, Ta Cho Người Đường Sống

Lưu Huyền Thanh là một bộ đầu tốt, ai ai cũng biết, thân là bộ đầu, đương nhiên võ công cũng thuộc dạng có danh tiếng. Lưu bộ đầu của chúng ta hiện nay đang giục ngựa chạy như điên, bộ dạng không chịu thua hết như mọi khi.

Có rất nhiều phạm nhân đã thua trên tay hắn, bọn họ đều nhận xét: hắn đủ tàn nhẫn.

Hắc mã phía trước cuối cùng cũng ngừng lại, người ngồi trên ngựa đeo mặt nạ, đội mũ che kín mặt, một thân trang phục đen, dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo không ai bì kịp.

“Người...” Lưu bộ đầu của chúng ta dựa vào kiến thức rộng rãi của chính mình, vốn tưởng sau khi xưng tên sẽ có thể khiến người nọ thông suốt, bây giờ đột nhiên phát hiện không thể nhìn rõ mặt đối phương, đành phải nghiêm nghị quát: “Buông Doãn tiểu thư ra, ta chữa cho người một đường sống!”

Câu trả lời của Hắc y nhân là trở tay vung một kiếm, sau đó, giục ngựa chạy tiếp... Mặc cho Lưu bộ đầu của chúng ta đứng im tại chỗ, vẫn còn giữ nguyên pose hình vô cùng nghiêm nghị kia.

Cây tùng ba người ôm không xuể bên cạnh hắn đột nhiên ầm một tiếng gãy đôi, khiến hắn vô thức sờ sờ cổ.

Vì vậy Lưu đại bộ đầu của chúng ta đành giục ngựa quay về, mặc dù lần này bảo hộ Doãn tiểu thư thất bại, khả năng có thể mất mũ sa, nhưng mũ mất còn có thể mua lại, nếu mạng không còn, vậy thì tha hồ mà cười.

Cho nên Lưu đại bộ đầu của chúng ta vô cùng đau đầu, vừa đi tìm vừa đập thành thịch.

Vì vậy... đại tiểu thư của thiên hạ đệ nhất trang Doãn gia trang Doãn Thu Thủy —— đệ nhất mỹ nhân bị Chiết Hoa công tử thành công cướp đi rồi.

Chiết Hoa công tử, nổi tiếng gần xa, là một dâm môi. Cái gọi là dâm môi, tức chuyên đáp ứng yêu cầu của bọn người hèn hạ. Thế gian bất luận là nam hay nữ, là Tu La dạ xoa hay Tây Thi như hoa như ngọc, chỉ cần người trả giá, hắn nhất định sẽ thay người ra tay, tiền trao cháo múc, hoặc dâm hoặc giết hoặc bán hoặc tặng, muốn làm gì cũng được.

Thân thể của Chiết Hoa công tử này, nói đến thực buồn cười, hắn tên Tiểu Thiên Niệm, vốn là con trai võ lâm minh chủ Tiểu Dật Tư, do mẫu thân thân phận thấp kém mà không được Tiểu gia thừa nhận. Sau này khi Tiểu minh chủ vì đã cao tuổi mà không có lấy một mụn con, mới lật đật đón hắn về nhà. Kết quả Tiểu Thiên Niệm mặc cho dân chúng đều biết, đeo mặt nạ trở thành một dâm môi nổi tiếng ngang ngửa với minh chủ thế hệ trước. Khiến Tiểu minh chủ tức giận học máu ba lần, sau đó treo cổ, tự tử.

Khi đó không thể so với hiện tại, nghề dâm môi khi ấy mang tiếng xấu vô cùng, lúc ấy không có súng, nếu bị bắt không phải một phát đánh chết đơn giản như bây giờ. Mà là trước tiên đem đối tượng đi thiến, sau đó róc thịt, lột da rút gân. Khụ, điều kiện tiên quyết đương nhiên là người phải bắt được hắn.

Người xưa có câu, đi đêm có ngày gặp ma, nên nghề nghiệp khiến người người cảm phần này dần dần ít có ai làm, giống như phượng mao lân giác*, vì vậy đối với người mua, Chiết Hoa công tử vô cùng đáng yêu đáng quý.

*: Phượng mao lân giác: quý hiếm như sừng lân, lông phượng.

Lục Phiến Môn có một luật lệ bất thành văn, hễ ai gặp người cười hắc mã ôm theo một cô nương mà đuổi theo sẽ biến thành quỷ. Nên người bình thường nếu thấy Chiết Hoa công tử cười hắc mã chạy qua, đều lập tức hô to một tiếng: “Ác tặc mau trốn!!!!” Sau đó xuống ngựa dạt qua một bên nhường đường, thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng hắc mã nữa, mới lập tức lên ngựa, tiếp tục gân cổ mắng loạn, hơn nữa vô cùng ăn ý không ai giục ngựa điên cuồng đuổi theo.

Kết quả có thể nghĩ, vậy là Chiết Hoa công tử của chúng ta vẫn có thể tiêu dao đến nay, cũng nhờ vậy mới có thể lưu lại một câu chuyện xưa cho chúng ta hiện giờ.

2. Chương 2: Lăn

Nghe nói, chưa có ai từng nhìn thấy diện mạo chân chính của Chiết Hoa công tử, bao gồm cả người tự xưng là cha hắn – Tiểu Minh Chủ.

Khách hàng của hắn cũng vậy, nếu có giáp mặt Chiết Hoa công tử, nghìn lần như một đều là giáp mặt một chiếc mặt nạ bằng đồng, toàn thân trang phục đen tuyền, vành nón che khuất toàn bộ gương mặt. Theo truyền thuyết, Chiết Hoa công tử dáng người cao ngất, khí thế mãnh liệt. Khụ, đương nhiên ta không thể nói hắn anh tuấn như Phan An, xinh đẹp như Long Dương Quân* được.

Nguyên nhân rất đơn giản, ta nghĩ Phan An và Long Dương Quân tuyệt không phù hợp với loại mặt nạ đồng bình thường này đi??? Thăm mý của cổ nhân không khỏi cũng quá thoát tục...(dân chúng ném đá: vớ vẩn, nói hươu nói vượn!!!!)

Được rồi trở lại chuyện chính, tục ngữ có nói vật hiếm thì quý, giống Chiết Hoa công tử làm nghề dâm môi như điều mao (Quân Hoa hét lớn: Là phượng mao! Phượng mao!!!!), đương nhiên được bọn côn đồ dâm đảng tôn sùng như chí bảo. Hắn cứ việc chào giá cao, cứ việc kiêu ngạo, cứ việc cuồng vọng không ai bì kịp.

Lúc Chiết Hoa công tử giao hàng, cặp mắt trong suốt của Thu Thủy đột nhiên bừng tỉnh, chỉ là trong nháy mắt, cuối cùng không thể chống đỡ được được tính của mê dược, lại lần nữa chậm rãi khép lại.

Tên quan lại triều đình mập như heo nhanh chóng nổi lên hứng thú với thân thể nàng, sờ soạng một phen, phát hiện hàng đúng là nguyên tem nguyên kiện, cười đến mỹ mãn: “Chiết Hoa công tử quả nhiên danh bất hư truyền, không uổng công bốn tướng một phen khổ tâm. Nếu sau này Hoa huynh gặp chuyện gì khó xử...”

Bên này heo mập đang ra sức thể hiện tâm can, mà bên kia Chiết Hoa công tử chính là đang suy nghĩ về khoản thù lao trên tay, sau đó nhẹ phun một chữ, con heo kia nửa ngày sau mới lấy lại được tinh thần, chữ đó là...lăn!!!

Biết rõ tính tình của vị Chiết Hoa công tử này nên hắn cũng không so đo, hắn cố hết sức ôm lấy mỹ nhân, chậm rãi chạy ra sau cửa miếu trên núi trốn, thân thể tròn ung ủng thế kia...thật đúng là đi như lăn.

Chiết Hoa công tử này tuy rằng sư xuất vô danh, nhưng thân thủ tuyệt đối khó lường.

Mỗi lần những người bất mãn về Chiết Hoa công tử nhắc đến hắn, đều hò hét đòi đánh, nhưng một khi nhìn thấy người thật, chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung...xé gió mà chạy.

Tuy nói hắn là một dâm môi, nhưng lại không ham nữ sắc, mỗi lần giao hàng cho khách đều là những tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, bọn họ lại nguyên vẹn không chút sứt mẻ, mà bình thường cũng không bao giờ thấy hắn chơi bởi lêu lổng bên ngoài.

Đương nhiên lời đồn đãi thế này người viết khó có thể chứng thực được tính chân thật, dù sao hắn đeo mặt nạ nha, một khi bỏ mặt nạ ra có chạy loạn lêu lổng hay không, quý mới biết.

Loại đại hại này, triều đình cũng không thể mặc kệ không hỏi đến. Chiết Hoa công tử mỗi lần chiết hoa, sẽ cắm một cây ngân châm hình lan hồ điệp trước đại môn nhà nạn nhân, ba ngày sau sẽ động thủ.

Triều đình đã nhiều lần bao vây, nhưng Chiết Hoa công tử luôn nhẹ nhàng biến mất, chỉ mang đi bảo vật của quý phủ, không chừa lại chút gì dù chỉ một cọng tóc. Từ sau khi thiên hạ đệ nhất trang Doãn tiểu thư bị bắt, quan gia không còn nhúng tay vào chuyện này thêm lần nào nữa. Mọi người đều oán hận mắng, lại hận không có cách nào.

Sau ba năm xuất đạo, số tuấn nam mỹ nữ chiết trên tay hắn nhiều vô số kể.

Cũng may hắn nhận đơn hàng không phân biệt địa điểm, nếu hắn chỉ cố định tại một chỗ mà gây chuyện, phỏng chừng nơi đó cũng không cần tri huyện, vì sao? Lười đổi.

Vụ gay cấn nhất chính là vụ của công chúa tiến cống, hoàng đế đang định hôm sau sắc phong nàng thành chính phi, sau đó thị vệ hoàng cung đột nhiên phát hiện trên cửa cung xuất hiện một đóa lan hồ điệp thanh nhã.

Đêm hôm đó toàn bộ hoàng cung đặt lệnh giới nghiêm.

Nhắc đến hoàng cung, không thể không nhắc đến nhất phẩm thị vệ —— Lãnh Tuấn, này này, ai dám nói tên này tục ta liệu mạng với hắn!!!

Đại nội bản cao thủ nhiều như mây, hắn lại được xem như cao thủ trong cao thủ, người này làm việc chu mật, lại một lòng trung thành, có thể bán mình vì Đế Vương mà không hối tiếc.

Không lan man nữa, tóm lại vào ngày thứ ba, Chiết Hoa công tử một thân trang phục đen, cuối cùng cũng đến!!

Thế nhưng trúng độc...

3. Chương 3: Thế Thân

Đám thủ vệ nhất nhất đề phòng khi ấy chỉ có thể hình dung tình cảnh lúc này bằng một câu: Hết thấy, phát sinh quá nhanh.

Tuyệt đại đa số mọi người chỉ nhìn thấy một bóng đen lơ lờ, số còn lại còn lơ mơ nghĩ: Chiết Hoa công tử này rốt cuộc có đến hay không?

Chiết Hoa công tử kể ra cũng kỳ quái, thế nhưng lại tốt đến mức như chuột dẫn mèo đưa toàn bộ cao thủ của đại nội các dẫn tới Tử Cấm Thành. Lãnh Tuấn ôm kiếm nhú mày, người này chẳng nhẽ ngoài cướp người còn muốn giết hết cả thủ vệ???

Dưới ánh trăng, Chiết Hoa công tử cả người toát ra sát khí khiến người ta không dám nhìn thẳng, một số người đã bắt đầu lùi bước. Nhưng cũng có người nóng lòng muốn thử. Dù sao nếu có thể khiến hắn bị thương một lần, khả năng sẽ mang danh muôn vãn.

Chiết Hoa công tử vẫn như cũ chỉ dùng một kiếm, ra chiêu liên hoàn, chọc mù tám người.

Cho dù là Lãnh Tuấn thị vệ của chúng ta cũng không khỏi kinh ngạc. Rút kiếm tiến lên, ánh trăng bóng kiếm đồng nhất, đây là lần đầu tiên mọi người thấy Lãnh đại thị vệ rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Không phải không có ai tiến lên hỗ trợ, mà là không thể.

Đột nhiên có ánh lửa chợt lóe lên bên Ngọc Lan Các, Chiết Hoa công tử từ trong mưa kiếm thoát ly, trước khi đi còn quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Tuấn, tán thưởng một câu: “Danh bất hư truyền.”

Rồi trước mặt các cao thủ xiêu vẹo mà đi, sau đó có người phát hiện không thấy bóng dáng vị công chúa trong Ngọc Lan Các đâu, đám đông ồ lên.

Lãnh Tuấn đuổi theo.

Bóng đen phía trước cũng tựa hồ như đang đợi hắn, thẳng đến khi các cao thủ đại nội đều bị bỏ xa phía sau, người phía trước mới dừng lại, Thanh Phong kiếm trong tay dồn đầy nội lực, tỏa ra hồng quang.

Hồng quang lóe lên, Lãnh Tuấn giương kiếm phòng thủ, trường kiếm rời tay, nhắm vào tầm mắt đối phương.

Hắc y nhân thân nhiên vút lại Thanh Phong kiếm, xoay người, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai biến mất trong bóng đêm.

Triều đình dùng số tiền lớn treo giải tước nã Chiết Hoa công tử, nhưng dù là trọng thưởng cũng khó tìm được người nào đủ can đảm.

Không ai thấy, tại một góc yên lặng trong rừng, một bóng đen ôm theo một người đang chạy vội tới, mà chỗ đó đã có người đứng chờ từ trước.

“Gia...”

Người được gọi là gia giơ tay ngăn cản, ý bảo: Đi giao hàng. Vì thế bóng đen kinh sợ gật đầu, phi thân rời đi.

Nương theo ánh trăng mờ mờ, người trong rừng đột nhiên dò xét trên người, hai ngón tay nhẹ nhàng thử vận nội công, cuối cùng phun ra một ngụm máu đen.

Vậy nhưng trúng độc, Chiết Hoa công tử vậy nhưng lại trúng độc.

4. Chương 4: Đình Viện Sâu Thẳm

Một vị phu nhân mỹ mạo đương chơi đùa với đàn cá bên hồ sen, trên đầu chưa từng dính nhiều châu ngọc, không hề trang điểm dù chỉ một chút son phấn, áo váy lay động, nhưng lại thanh tú hơn người.

Nha hoàn bên cạnh vô cùng cẩn thận săn sóc, xoay người bắt gặp một vị nam tử cao lớn thì bối rối quỳ xuống, liền bị nam tử giơ tay cản lại.

Nam tử cao lớn chậm rãi đi đến phía sau vị phu nhân nọ, vòng tay ôm lấy nàng, phu nhân chấn kinh quay đầu, nhợt nhạt cười: “Gia, về sớm vậy sao?”

Trong mắt nam tử vừa đến tràn đầy yêu thương, đáp: “Thân mình còn chưa hồi phục, sao lại đến Thủy Tạ Các rồi?”

Phu nhân cười duyên khiến muôn hoa run khẽ: “Hề nhi hôm nay cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, thấy ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp nên ra hít thở không khí một chút.” Vừa dịu dàng đáp, vừa nũng nịu mật ý ôm khẽ cổ nam tử.

“Khụ.” Một thiếu niên áo lục đi đến, ho nhẹ: “Ca, mẫu thân tìm huynh.”

Nam tử nghe thế liền sai thị nữ dìu phu nhân về phòng, khuôn mặt anh tuấn nhăn lại: “Bệnh tình của mẫu thân thế nào rồi?”

Thiếu niên than nhẹ một tiếng, sắc mặt khiến ánh mặt trời ảm đạm đi không ít: “Khi tỉnh táo, khi mơ hồ.”

Hai người vội vàng đến Toái Nguyệt Cư, phía sau là thị vệ lãnh khí dày đặc —— Cận.

Không sai, đây là phủ đệ của phú thương Yến Nam Thiên, thiếu niên áo lục là đệ đệ ruột của hắc Yến Nam Phi, còn người được thị nữ dìu về phòng kia là một nữ tử hắc gập trên đường đi kinh thương, tên Nhan Hề, từ sau khi hắc đưa nàng về phủ, vẫn được sủng ái vô cùng.

Khụ, đương nhiên người kia cũng là ứng cử viên duy nhất cho vị trí nữ chủ nhân của Yến phủ.

Trong mật thất Yến phủ, hai nam tử sắc mặt nghiêm túc

“Gia, độc tính tuy rằng phát tác rất chậm, nhưng lại cực kỳ khó giải.” Cận cung kính bẩm báo, giọng điệu vô cùng lo lắng.

“Người của ba năm trước vẫn không tra ra được sao?”

“Hồi gia, ba năm trước đây chúng ta tổng cộng có sáu mươi vụ làm ăn, mười lăm nam tử, bốn mươi bảy nữ tử, trong đó có hai mươi bốn người đã xác nhận tử vong, một số người không rõ tung tích. Thuộc hạ nhiều lần điều tra nghe ngóng cũng chỉ tìm được ba mươi người.” Cận trả lời chi tiết: “Ba mươi người này, người có khả năng hạ độc gia nhất chỉ có một —— Doãn Thu Thủy.”

Chiết Hoa công tử mặt không chút thay đổi, trí nhớ của hắn không chút ấn tượng với nữ nhân tên Doãn Thu Thủy này.

Tác giả: Nữ chủ thật đáng thương, ba chương đầu chỉ xuất hiện một lần. Những truyện khác đều là nữ chủ xuất hiện sớm hơn so với nam chủ đúng không?

5. Chương 5: Các Người, Ai Lên Trước?

Tú bà của Xuân Hồng Lâu chưa từng gặp qua loại chuyện này bao giờ, đây là địa bàn của Lã tướng quân, lâu lắm rồi chưa từng có ai dám đến sinh sự. Đang định xắn tay áo kêu người đâu, nam tử áo đen đi sau người đeo mặt nạ đột nhiên vung chưởng bổ vào trụ đá cẩm thạch trước mặt, sau đó cây trụ đột nhiên bị chặt đứt.

Vì thế tú bà liền tự động tự chủ tự phát tự nguyện cầm miệng.

“Doãn Thu Thủy đâu?” Cận mỗi khi nói chuyện với người khác luôn rất lạnh lùng.

“Doãn Thu Thủy? A, hai vị công tử tìm Y Y sao...Nhưng con bé hiện tại đang có khách...” Nhắc đến cô nương của mình, vẻ mặt tú bà lại hơi hơi vùng lên, đang định thao thao bất tuyệt, liếc thấy ánh mắt của người đeo mặt nạ, liền chầm chậm đi trước dẫn đường.

Chiết Hoa công tử một cước đá tung cửa.

Nam nhân trên giường còn chưa kịp thưởng thức tác phẩm của mình đã bị Cận xách ra ngoài. Trên giường là một nữ nhân, tứ chi bị tách ra ở góc độ cực lớn, trói vào thành giường, làn da bạch ngọc hiện rõ những vết lằn. Tóc đen ẩm ướt rơi tán loạn, dính trên cằm cổ trắng nõn, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Hương diễm như vậy.

Cận bước lên cưỡi trói cho nàng, vẻ mặt nàng lạnh nhạt nhìn mục tử bà, khoanh tay hỏi: “Nhóm khách thứ hai sao?”

Chắc hẳn là vậy, nếu không mẹ đã không gặt đầu —— hai người này chắc đã trả tiền rồi.

Vì vậy nàng bắt đầu lạnh nhạt mặc quần áo, từ áo lót đến tiết khố, cuối cùng là váy dài, nhất cử nhất động đều đẹp tuyệt trần, vô cùng tự nhiên, không hề giả tạo hay...thẹn thùng.

“Hai vị gia gia, thẻ bài của Y Y nhà ta là Hồng Lâu đỏ thẫm, bồi khách qua đêm giá không hề thấp...huống chi hai ngài cùng nhau, giá gấp đôi.” Kỳ thật...vị tú bà này lá gan rất lớn...Sai rồi, phải nói là lá gan phi thường phi thường lớn...

Nhưng bà ta biết nhất định sẽ kiếm được, vì Chiết Hoa công tử không phải dạng trêu hoa ghẹo nguyệt thông thường.

Nhận ngân phiếu Cận đưa cho xong, bà ta cười đến run rẩy: “A ha ha...chỉ cần đừng động đến gương mặt, những chỗ khác tùy hai vị tận hưởng.”

“Còn chuyện gì nữa không?” Cận nhìn chằm chằm mục tử bà nhiều lời.

“Không có không có, ta kêu Tiểu Đào đem thêm vài công cụ khiến hai vị vui vẻ lên...”

“Không có chuyện gì thì đừng lãng vãng ở đây nữa.” Cận không chút khách khí đánh gãy lời mục tử bà, chỉ ra cửa.

Sau đó chờ mục tử bà bước ra rồi đóng cửa rầm một tiếng.

Người đang chỉnh lại váy áo trên giường ngưng lại động tác, dù sao chút nữa cũng phải cởi, khỏi mất công phiền toái. Nàng dựa vào thành giường tĩnh xảo nhưng bề bộn, nhắm mắt dưỡng thần, sau đó mở to mắt nhìn người có ý đồ không tốt mới đến.

Vẫn tư thế như cũ, ý tứ có thể hiểu là: Các người, ai lên trước?

6. Chương 6: Cưới Hối Đàng Hoàng

Gương mặt sau lớp mặt nạ của Chiết Hoa công tử nhìn không ra biểu tình (tác giả: — — vô nghĩa, quỷ mới nhìn ra), Cận yên lặng đánh giá nữ nhân nửa mặc nửa không đang nằm trên giường kia, tài nữ mỹ mạo của Doãn gia trang, Doãn Thu Thủy thực sự là nàng sao.

Chiết Hoa công tử thoải mái ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh giường, ý bảo nàng trước mắt đàn một khúc nhạc đi.

Vì vậy giai nhân trên giường lập tức chuẩn bị, tao nhã hào phóng ôm đàn đi đến ngồi xuống trước cửa sổ, nàng nhẹ gảy dây đàn, tiếng nhạc réo rắt lập tức tuôn ra từ mười ngón tay, quần lụa mỏng màu trắng che khuất những vết thương loang lổ, nàng đoan trang thánh khiết, hoàn toàn khác hẳn mị thái xinh đẹp ban đầu.

Thu Thủy quả nhiên sở hữu cốt cách như ngọc, vẻ mặt lạnh lùng như tuyết trời phú.

Giai điệu đó khiến người không am hiểu lắm về nhạc luật như Cận cũng hoàn toàn tin tưởng, người kia quả thật là Doãn Thu Thủy năm nào, hơn nữa Doãn Thu Thủy quả thật không phụ hai chữ Thu Thủy.

“Gia...” Cận nhìn Chiết Hoa công tử, chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân. Chiết Hoa công tử đeo mặt nạ đen dùng ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn: “Lục soát.”

Vì vậy Cận hết như một con chó săn nhảy bén bắt đầu lục soát chung quanh, cuối cùng không thu hoạch được gì, đành phải lục soát người đang chơi đàn kia. Hắn chậm rãi đến gần cửa sổ, nàng thức thời dừng tay, khúc nhạc cuối cùng cũng chỉ đàn được một nửa.

Cận ôm nàng đến bên giường, do dự một chút mới thò tay cởi nút thắt bên hông ra, nàng vô cùng im lặng, con ngươi đen bóng tựa hồ mang theo ý cười nhợt nhạt, quần áo đổ xuống, da thịt thoát ẩn thoát hiện.

Cận nhìn nàng không chớp mắt, cẩn thận kiểm tra quần áo. Nữ nhân trên giường lại mang theo vài phần quyến rũ, đôi tay như hai con rắn nước nhẹ nhàng vòng lên cổ hắn, vì vậy, ám vệ Cận cứng người rồi.

Hương thơm đậm nhạt lượn lờ bên chóp mũi, quả thật khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Nháy mắt thất thần, hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh hất tay nàng ra, sau đó trở lại: “Gia, không có.”

“Doãn Thu Thủy.” Chiết Hoa công tử vừa mở miệng đã khiến nàng giật mình, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn: “Đưa thuốc giải cho ta, ta có thể giúp người rời khỏi nơi này, hơn nữa còn cho người một khoản tiền nhất định, giúp người sống sung sướng nửa đời còn lại.”

Chiết Hoa công tử thần sắc không chút thay đổi, hướng mắt nhìn ra cửa sổ. Người trên giường bỗng nở nụ cười quyến rũ, Cận nâng cằm nàng lên, thanh âm vẫn lạnh như băng: “Nhận lời.”

Nàng chỉ cười mà không nói.

“Vậy nói xem, điều kiện của người là gì.” Không thể không thừa nhận, Chiết Hoa công tử quả thực là một người vĩ đại.

Người trên giường không thèm để ý bản thân mình quần áo không chỉnh tề, xuống giường đến bên cửa sổ, dùng bút lông chấm mực chậm rãi viết ra bốn chữ nhỏ thanh tú: cưới hối đàng hoàng.

Ngay cả người luôn luôn bình tĩnh như Chiết Hoa công tử cũng phải lắp bắp kinh hãi, nữ nhân này lại dám đề ra yêu cầu như vậy?

Y Y gác bút, đôi mắt mang theo ý cười, cười đến diêm lệ quyến rũ.

“Độc trên người ta cũng không phải là kịch độc, dùng được mặc dù không thể trừ tận gốc, nhưng tuyệt đối vẫn có thể khống chế. Thế gian này, không ai có thể uy hiếp được Chiết Hoa công tử...” Hắn dùng sức nâng cằm nàng lên, nhấn mạnh: “...Kể cả người!”

Mà người đang bị ép phải nhìn hắn lại vô cùng bình tĩnh nhún nhún vai, có thể hiểu là: Muốn làm gì, tùy người.

Nàng vừa xoay người, kiếm của Cận ngay lập tức đặt tại cần cổ trắng như tuyết, nàng chỉ lắc đầu cười, dùng hai ngón tay dờ đi mũi kiếm, ngay cả mày cũng không buồn nhăn lấy một lần.

Nàng không hề cảm thấy sợ hãi, Chiết Hoa công tử tất nhiên sẽ không giết nàng, độc trong cơ thể hẳn gần ba năm mới bắt đầu phát tác, hiện tại vẫn có thể dùng thuốc để khống chế, nhưng tương lai thì thế nào?

Bên kia Chiết Hoa công tử liền cảm thấy buồn bực, Doãn Thu Thủy...Nếu là Doãn Thu Thủy của ba năm trước đây không chừng còn cảm thấy lo lắng. Hắn còn nhớ như in một đêm nọ, đứng trước cánh cửa sổ mở toang kia, chính mình đã canh giữ trên cây suốt một canh giờ, chỉ vì không muốn đánh gãy khúc “Lưu Thủy Phù Đăng” của nàng. Càng khiến hắn kinh ngạc hơn cả, là một khuê trung thiếu nữ như nàng, lại có thể thần không biết quỷ không hay hạ độc hắn.

Bất quá sau ba năm...đừng nói là nàng, mà ngay cả là Nhan Hề cũng không thể làm được chuyện đó.

7. Chương 7: Không Thấy Thỏ Không Thả Chim Ưng

Cận đưa Y Y về sau đó an bài cho nàng một chỗ sâu nhất trong Yến phủ. Nàng không mang theo bất cứ đồ đạc nào, chỉ ôm theo một con mèo lông xám, kiêu ngạo tiến vào khoảng sân sâu hút kia.

Cận nghiêm túc tựa lưng vào gốc cây hoa hạnh nhìn nữ nhân đang thu thập đồ đạc trong sân, hắn vốn nghĩ chắc hẳn nàng rất hận chủ nhân?

Dù sao, nàng cũng có đủ lý do để hận người.

Đưa nàng vào phủ chỉ là kế hoãn binh, người Yến Nam Thiên yêu là Nhan Hề, nhất định sẽ không cưới nàng, còn Chiết Hoa công tử...hắn không yêu ai cả.

Đến chàng vạng Y Y đã gần như thu thập xong mọi thứ trong tiểu viện, nơi này cũng không hẳn không có ai quét dọn, tuy rằng không xa hoa tráng lệ, nhưng cũng mang vài phần tinh tế. Chung quanh đây có trồng mấy khóm trúc xanh, khiến người vốn lưu lạc hồng trần như nàng cảm thấy an bình.

Ánh hoàng hôn tà tà chiếu vào sân, con mèo xám đơn độc miến cưỡng nằm trên tường viện, híp mắt nhìn chủ nhân đang hăng hái nhổ cỏ dại.

Đúng lúc này Yến Nam Thiên đột nhiên bước vào, Y Y ngẩng đầu nhìn người mặc áo gấm màu xanh trước mặt, chất vải đích thực là tơ lụa nổi tiếng của Hàng Châu, được cắt may rất tỉ mỉ, vừa nhìn đã biết xuất xứ từ danh gia.

Tóc dài được một sợi dây lụa màu trắng tùy ý vấn lên, vài sợi rủ xuống trán, cặp mắt ôn hòa mang đầy ý cười càng tôn lên vẻ phong nhã của vị công tử ấy.

Người này...quả nhiên là Chiết Hoa công tử...

“Đang làm gì vậy?” Hắn nâng nàng dậy, mùi đàn hương nhẹ nhàng xông vào mũi, Y Y chỉ mỉm cười, mặc cho hắn dìu vào phòng.

“Thu Thủy.” Hai người vào phòng ngồi xuống. Yến Nam Thiên nhìn nữ tử đoan trang trước mắt, nói: “Ta nhớ nàng chơi đàn rất hay.”

Y Y nhẹ nhàng bắt tay ra dấu: Đáng tiếc không mang theo.

Yến Nam Thiên nhẹ nhàng vỗ tay, Cận không chút tiếng động xuất hiện, đưa đàn ra trước mặt Y Y, những ngón tay đẹp như ngọc chậm rãi tiếp nhận, cẩn thận điều âm, nhẹ gảy một khúc cổ nhạc, Yến Nam Thiên nhạc luật không tồi, liền nhận ra đây là khúc “Lưu Thủy”.

Hắn cầm trên tay một ly trà thượng hạng, màu hổ phách của nước trà hòa vào mùi hương nhẹ nhàng, mỹ nhân như hoa như ngọc tấu đàn bên khung cửa, tất cả tạo nên một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Hắn cũng không ngồi ngây ngốc ở chỗ của Y Y đến khuya, khi ra ngoài chợt phát hiện con mèo lười biếng nằm vắt vẻo trên tường viện đã nhảy xuống, nhẹ nhàng cọ cọ chân mình.

Hắn đi rất nhanh, sau khi tắm rửa thay quần áo liền đến chỗ Nhan Hề. Cận yên lặng theo sau hắn, đến cửa Thủy Tạ Các thì ngừng lại. Thân thể Nhan Hề vẫn chưa khá hơn, Yến Phủ đã bỏ tiền nhờ Diệu thần y thường xuyên đến chăm sóc, Thủy Tạ Các ngoại trừ thị nữ hầu hạ bên người nàng, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.

“Gia...” Nhan Hề hoảng sợ bỏ nhào vào lòng hắn, hắn yêu thương vỗ về nàng an ủi, thanh âm mềm nhẹ: “Lại gặp ác mộng sao?”

Nhan Hề ở trong lòng hắn gật gật đầu, Yến Nam Thiên thấy vậy liền cúi người xuống cởi giày rồi chui vào chăn, người trong lòng hắn cũng nhanh chóng vòng tay ôm lấy thắt lưng, hai người cứ ôm nhau mà ngủ.

Thị nữ buồng màn, tắt đèn rồi khom người lui ra ngoài, người trong lòng cũng chậm chậm đi vào giấc ngủ, nhưng Yến Nam Thiên vẫn chưa hề chớp mắt.

Hắn thầm nghĩ, nữ nhân kia...quả thực khó đối phó.

Yến Nam Thiên hôm nay thức dậy sớm hơn so với mọi khi, Nhan Hề vẫn đang yên bình ngủ trong lòng hắn.

Đi khỏi Thủy Tạ Các, Cận đã ăn mặc chỉnh tề đứng chờ ở cửa.

“Gia, Trần Nhượng công tử đến, hiện đang ở tiền sảnh phụng trà.” Trần lão quản gia cung kính nói. Yến Nam Thiên gật đầu ý bảo đã biết.

Trần Nhượng này cũng là một báu vật, vốn là người lưu luyến giang hồ, không chịu thừa kế sự nghiệp, nhưng hai năm trước đột nhiên đổi tính, rửa tay gác kiếm, ngoan ngoãn trở lại Trần gia. Nhờ giao du rộng rãi, cũng có thể giúp Trần gia ăn nên làm ra.

Yến Nam Thiên bước vào tiền sảnh, ngồi bên trong là một vị công tử mặc trường sam trắng đang cầm chiết phiến nhẹ nhàng phe phẩy, quả thật không làm mất đi vẻ phong lưu vốn có.

“Yến huynh.” Yến Nam Thiên còn chưa kịp mở miệng, người ngồi trên ghế đã đứng lên: “Nghe nói hôm qua phủ của Yến huynh vừa nghênh đón một nữ tử?”

Yến Nam Thiên hơi nhú mi, việc này truyền nhanh như vậy? Trần Nhượng vẫn không để ý: “Không biết là mỹ nữ tuyệt sắc đến nhường nào mới có thể khiến đại thương gia của chúng ta động tâm đây?”

“Là một vũ cơ thôi, nếu hiền đệ thích, một ngày nào đó vi huynh không còn hứng thú có thể tặng người làm quà.” Biết rõ chuyện khiến Trần Nhượng đau đầu nhất lúc này là việc Trần phu nhân liên tục an bài hết mối này đến mối khác cho hắn, nên Yến Nam Thiên mới bất động thanh sắc ngăn chặn miệng lưỡi của vị Trần công tử này lại.

“Cái đó...Cái đó đệ không dám nhận...” Trần Nhượng cúi đầu, lúng ta lúng túng nói.

“Hôm nay người đến đây sớm như vậy, là để xem trước số tơ lụa kia?”

“...Đúng là như vậy.”

“Vậy nhiều lời làm gì, đi thôi.”

Hai người sóng vai ra ngoài, Cận theo sát phía sau.

Yến Nam Thiên cũng không phải hạng người thích khoe mẽ, nhưng Yến Phủ làm ăn lớn, lại hay phải tiếp đãi khách khứa từ nhiều phương, cảnh trí tất nhiên không thể tầm thường.

Trần quản gia đang sai người quét dọn sân thì nhìn thấy Y Y đang đi chung quanh ngắm cảnh, trong lòng ôm theo con mèo hay giữ im lặng hệt như nàng.

“...Cô nương.” Không danh không phận, ngay cả một người khéo đưa đẩy như hắn cũng phải đắn đo suy tư một chút mới dám mở miệng xưng hô: “Không nên đi lung tung trong phủ.”

Nàng vẫn mỉm cười như trước, nhưng Trần quản gia không hiểu tại sao lại cảm thấy bản thân đột nhiên không dám đối diện với ánh mắt đó của nàng. Ánh mắt Thu Thủy, tại sao lại lạnh lùng đến nhường này?

Ánh mắt nàng như có như không từ trên cao nhìn xuống, tay ngọc nhẹ nhàng ra dấu hỏi: là chủ nhân người phân phó như vậy?

Không hề có nguyên do nhưng Trần quản gia bỗng cảm thấy mình thật hèn mọn, cũng không phát hiện bản thân đang khom người đáp: “Gia vẫn chưa phân phó, nhưng...”

Người trước mắt nhợt nhạt phát tay, sau đó rời đi. Cái phát tay kia phải mãi một lúc lâu Trần quản gia mới hiểu được: Vậy người đừng xen vào!

Y Y mới chỉ dạo được phân nửa Yến phủ mà đã gần đến trưa, vừa bước vào tiểu viện của mình liền thấy Cận một thân trang phục đen tuyền, vốn định trực tiếp đi vào, đột nhiên hắn bắt lấy tay nàng, giọng nói vẫn lạnh lùng hệt như mọi khi: “Giao giải được ra rồi lập tức rời khỏi nơi này!”

Y Y biết Chiết Hoa công tử ắt sẽ phái hắn đi điều tra thân thế mình. Da đầu chột đau, nhưng khóe môi vẫn mang theo ý cười, có cái gì tốt mà điều tra đây?

Trong lòng Cận không thể bình tĩnh được như nàng, Doãn Thu Thủy bị giao cho Lã tướng quân dưỡng ở Lã biệt viện, lúc đầu nàng phản kháng rất quyết liệt, tự sát thất bại, dây thanh bị tổn thương nghiêm trọng khiến nàng từ đó trở đi không còn có thể nói chuyện được nữa, về sau nàng lại thông thả từ từ thuận theo, Lã tướng ghét nên ném nàng vào thanh lâu của chính gã.

Sau ba năm danh tiếng của nàng dần lan xa, Doãn gia trang đương nhiên có phái người đi tìm tung tích, Doãn phu nhân biết được tin tức thì hộc máu, nằm liệt trên giường bệnh, cho dù Doãn gia trang có mời bao nhiêu được y đến cũng không thể cứu được. Còn Doãn trang chủ lòng đau như cắt, nhưng vì nhìn vào thanh danh thiên hạ đệ nhất trang của Doãn gia, nên lựa chọn ẩn nhẫn.

Cận tăng thêm lực đạo, thanh âm càng lúc càng lạnh: “Đồng ý!”

Y Y cười lạnh, Cận chưa bao giờ biết ánh mắt đẹp đó lại có thể biểu lộ sự quật cường đến nhường ấy. Đôi môi đỏ mọng ở trước mắt, hương thơm nhẹ nhàng quất bên mũi, thế nhưng lại khiến tim hắn đập mạnh. Dùng sức đẩy nàng ra, Cận nghiêng đầu che dấu vẻ luống cuống vừa rồi: “Nhiều năm qua, muốn giết người đầu chỉ có mình ngươi. Ngay cả Lãnh Tuấn cũng thất bại, huống gì là một nữ nhân!!”

Y Y bị đẩy lùi lại vài bước, con mèo trong lòng nàng dựng thẳng lỗ tai, tròng mắt đánh giá hắn. Nàng cúi đầu trấn an nó, sau đó lại ngẩng đầu kiêu ngạo bước qua.

8. Chương 8: Đêm Nay Cùng Nàng Làm Đi?

“Ma chú, không thể phá được.” Cận nhìn bóng dáng vừa rời đi, không hiểu vì sao lại nói với nàng những lời này. Với năng lực của người, cho dù là người lớn lên với độc được nếu muốn hạ độc thủ với Chiết Hoa công tử, cũng không có khả năng.

Lần trước trúng độc, nếu không phải Chiết Hoa công tử luôn đứng trong phạm vi hạ độc thì tuyệt đối không thể đã thương đến người. Cũng nhờ vào nội lực người thâm hậu mới có thể đem được tính hóa giải được tám chín phần, giúp kéo dài thời gian phát độc lên ba năm.

Nếu không phải vì được tính quá ngoan cố, hà cớ gì lại đi tìm nàng?

Mà bóng dáng vừa mới dời đi lại làm như không nghe thấy, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng, Cận phát hiện bản thân vậy mà không dám theo nàng vào trong.

Yến Nam Thiên mãi đến khuya mới về, lượng tơ lụa kia quả thật khổng lồ, Trần Nhượng không yên lòng, hắn cũng không mấy mặn mà, thật buồn cười, hai người bọn họ đều phải giả bộ chú tâm.

Đôi khi hắn thấy, bản thân mình không phải thương gia, cũng không phải dâm môi, mà thực chất là đang diễn trò.

Cận đem số thông tin mà ban ngày thu thập được báo cho hắn, hắn ngồi trong mật thất cúi đầu nhìn quyển tư liệu dài dằng dặc, nhiều chỗ chỉ đọc lướt qua, nhưng trông vẫn rất nghiêm túc.

“Cận, người nói ả ta có thể giao giải được ra sao?” Yến Nam Thiên lơ đãng hỏi người trợ thủ trung thành bên cạnh.

“Gia, Cận cảm thấy...không có khả năng.” Khi nói những lời này, trước mắt Cận đột nhiên hiện lên hình ảnh đôi mắt tuyệt đẹp nhưng vô cùng quật cường nọ.

“Nếu...” Yến Nam Thiên mở miệng, bàn tay đột nhiên nắm chặt cạnh bàn, mười ngón tay hiện rõ khớp xương, cạnh bàn bằng ngọc thạch vậy mà đột nhiên xuất hiện vết lõm.

Cận yên lặng rời khỏi mặt thất, âm thầm thủ hộ.

Đêm đến.

Ngày đó hắc luyện ma chú, vốn là tà công, tuy nó khiến nội lực tăng lên đáng kể nhưng vừa đến ban đêm thì những người luyện loại tà công này mặt mũi hệt như ma quỷ, vô cùng đáng sợ.

Rất nhiều người nghĩ Chiết Hoa công tử đeo mặt nạ vì sợ người khác nhận ra, không ai biết hắc đeo mặt nạ vì sợ người ta bị mình hù chết.

Chiết Hoa công tử lúc này hệt như một con dã thú đang nổi giận. Bình thường hắc sẽ ngồi ngây ngốc ở mặt thất đến khi tâm tình bình phục trở lại, hôm nào phải ra ngoài buôn bán thì đeo mặt nạ đồng, thần không biết quỷ không hay ra khỏi phủ, không có thì dịch dung rồi kiếm chỗ nào trong phủ ngồi một mình, hoặc đến chỗ Nhan Hề.

Yến Nam Thiên định đi tìm Nhan Hề, đó là nữ nhân duy nhất mà nhiều năm nay hắc cảm thấy có vài phần trân trọng. Nghĩ tới tình cảnh năm đó, người có thể hy sinh vì hắc nhiều như vậy, quả thật trên đời này chỉ có nàng.

Những người khác...Chỉ sợ hận không thể đem hắc chém thành vạn mảnh, nghĩ đến đó, hắc mân miệt cười lạnh.

Ra khỏi mặt thất, ánh đèn bên ngoài khiến toàn bộ Yến phủ trở nên mông mông lung lung. Hắc đi dọc theo con đường nhỏ trải đầy sỏi vụn đến Thủy Tạ Các, khi ngang qua khuôn viên đột nhiên nghe thấy tiếng đàn thấp thoáng, như có như không, phiêu diêu khó có thể nắm bắt.

Là khúc đàn quen thuộc đó, Chiết Hoa công tử bỗng nhớ đến một chuyện...Đúng rồi, Yến phủ còn có nữ nhân này.

Tiểu viện nơi nàng ở không được thắp đèn, khiến khung cảnh có phần u ám.

Chiết Hoa công tử vốn rất tự tin vào khinh công của mình, ngay cả người được xưng là Nhất vĩ độ giang* Không Minh Thiền Sư cũng không thể phát hiện ra hắc. Nhưng con mèo bên cạnh cửa lại có thể, thấy hắc nó vô cùng thân thiết chạy tới cọ cọ mắt cá chân.

*Nhất vĩ độ giang: Dùng một cọng lau để qua sông.

Người đang chơi đàn trước cửa sổ thấy vậy chậm rãi đứng dậy. Thời tiết hôm nay hơi nóng nên nàng ăn mặc không nhiều lắm, nương theo ánh nến, đôi chân thon bên dưới lớp váy lụa mỏng thoát ẩn thoát hiện khiến nàng càng thêm quyến rũ.

Một mùi hương nhẹ tựa ra từ trong phòng, Chiết Hoa công tử nhìn theo ánh nến lập lòe, trong đầu đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kì quái: đêm nay cùng nàng làm đi?

Nàng chậm rãi đi tới, bước chân nhẹ nhàng, xinh đẹp như tiên nữ.

Chiết Hoa công tử bỗng cảm thấy bộ phận nào đó của mình đang chậm rãi ngẩng đầu. Trong lòng cười lạnh: chỉ như vậy thôi đã nghĩ đối phó được ta sao?

Hắc dùng tay giữ chặt lấy nàng, ấn nàng té ngã trên mặt đất. Cách một lớp lụa mỏng, hai tay ở hai đầu vai nàng dùng sức một chút, váy áo liền rách thành hai nửa, phơi bày hết nửa người trên.

Có lẽ gương mặt vụn vỡ khiến tâm lý cũng vụn vỡ theo, hắc không ngừng tăng thêm lực chỉ nhằm mục đích nhìn thấy một tia thống khổ hay nhục nhã trên gương mặt nàng. Nhưng thân thể bên dưới rõ ràng đã

được dạy dỗ vô cùng tốt, nàng chậm rãi phối hợp, ngón tay ngọc nhẹ nhàng khiêu khích, tìm kiếm những điểm mẫn cảm trên cơ thể hắn.

Chiết Hoa công tử vốn không phải kẻ háo sắc, sau khi nhận thức Nhan Hề liền không chạm qua bất cứ nữ nhân nào khác, đột nhiên gặp phải kích thích mãnh liệt như vậy, cuối cùng lại rơi vào vỏ kịch do chính mình dựng nên.

Hắn vô tình khê cắn cổ nàng, trên làn da trong suốt có một vết sẹo mờ mờ, phải chú ý rất kĩ mới có thể nhận ra. Người dưới thân nhẹ nhàng nâng mắt, kiêu mị nhìn hắn, hắn hơi chuyển đầu lưỡi, vết thương kia quả thật có thể làm hao tổn đến dây thanh của nàng, nhìn nó, hắn có thể tưởng tượng người dưới thân mình khi đó hạ quyết tâm đến mức nào.

Trong lòng lại khôi phục một chút cảnh giác, nhưng nàng rất nhanh dẫn dắt tay hắn đặt lên hai bầu ngực, vì vậy một chút lý trí vừa tìm lại lại tan thành mây khói.

Thân thể này đã biết học cách để hưởng thụ, đương nhiên cũng phải giúp người khác hưởng thụ theo.

9. Chương 9: Cưới Thì Cưới Thôi

Khi Chiết hoa công tử đứng dậy, đêm đã khuya.

Dưới nền vô cùng bừa bộn, nàng đã sớm kiệt sức, hai mắt nhắm nghiền nằm trên mặt đất thở dốc. Hắn nhú mi nhìn, trong lòng âm thầm muốn rời khỏi đây từ lâu.

Đột nhiên hắn phát hiện con mèo của nàng đang đứng trước cửa kêu meo một tiếng, rồi cúi đầu nhìn chăm chăm chủ nhân mình, vì vậy hắn cảm thấy có chút chột dạ, lập tức xoay người bế Y Y lên giường rồi đắp chăn cho nàng. Lúc ra cửa, con mèo kia còn thân thiết cọ cọ lấy chân hắn.

Hắn vẫn như cũ, tắm rửa sạch sẽ rồi mới vội vàng chạy đến Thủy Tạ Các, Nhan Hề quả nhiên chưa ngủ, khi hắn vừa bước vào thì đôi mắt trắng đen rõ ràng kia ngay lập tức mở to, hiện rõ sự vui mừng.

“Gia...” Giọng nói nàng vẫn dịu dàng như nước, hắn nhẹ cúi đầu, như cũ xộc chần nằm lên giường ngủ cùng. Tuy đang ôm lấy thân thể suy yếu của người mình yêu, nhưng đầu óc hắn vẫn còn đang đắm chìm trong dư vị của trận hoan ái vừa rồi.

Mà cử chỉ rất nhẹ đó tuyệt đối không thể lừa được nữ nhân.

Trước cửa nhà Ngô phủ trong kinh thành bị người ta găm một cây ngân châm hình lan hồ điệp.

Dân chung kinh hãi, truyền tin huyền ảo cả kinh thành.

Triều đình nếu còn mặt mũi nhất định cũng sẽ kinh sợ, đáng tiếc sau hàng loạt vụ việc trong quá khứ, mặt mũi của bọn họ đã mất sạch.

Tổng binh đại nhân ra lệnh triệu tập toàn bộ binh mã trong kinh thành để chuẩn bị đối phó, hắn không tin Chiết Hoa công tử thực sự có ba đầu sáu tay.

Ngô tiểu thư được bí mật đưa đến phủ của hắn, Ngô phủ sớm đã trở thành một tòa nhà trống không. Sai người mai phục bốn phía, Tổng binh đại nhân cũng đích thân mai phục.

Nhưng bọn họ nằm mai phục đến đêm thứ ba mà ngay cả bóng dáng của Chiết Hoa công tử cũng không thấy được, đang không hiểu sao thì nghe bọn thuộc hạ hỏi: “Đại nhân, chúng ta không phải trúng kế diệu hổ ly sơn của Chiết Hoa công tử chứ?”

Tổng binh đại nhân kinh hãi, cho người quay lại Tổng binh phủ, Ngô tiểu thư đã không cánh mà bay.

Nếu suy nghĩ cẩn thận một chút, nhan sắc Ngô tiểu thư bất quá cũng chỉ đứng thứ tám, chẳng qua do Ngô viên ngoại làm người không tốt, khó tránh khỏi chuyện gây thù chuốc oán. Quả nhiên hôm sau mọi người trong kinh thành đều bàn tán về cái chết của Ngô tiểu thư, nàng phơi thây đầu đường, toàn thân đầy máu, hiện trường vô cùng bừa bãi.

Thật ra lúc ấy Lãnh Tuấn có bất gặp, tuy rằng vẫn để cho Chiết Hoa công tử đào thoát, nhưng hắn có thể khẳng định: Chiết Hoa công tử có hai người, một người công lực sâu không lường được, còn một người thân thủ cũng chỉ sần sần với mình.

Khi ấy Cận cũng rất hết hoảng, hắn không ngờ Tổng binh phủ lại có cao thủ mạnh như vậy, nếu không có kiếm khí của chủ nhân hỗ trợ, không chừng có khả năng bị hắn đuổi theo.

Còn Chiết Hoa công tử khổ không để đâu cho hết, độc trong người phát tác khiến hắn đau đến xé ruột, sau khi dồn nội lực tung ra một kiếm dọa lui Lãnh Tuấn, hắn đành phải chôn chân một chỗ đợi cho độc phát tác hết, đau đớn được giảm bớt mới có thể chậm rãi rời đi.

Chuyện giải độc không thể đợi được nữa.

“Doãn Thu Thủy, Yến Nam Thiên có thể cưới người, nhưng chuyện này đối với người tuyệt đối không có lợi.” Trong tiểu viện, Chiết Hoa công tử dịch dung thành Yến Nam Thiên mặc áo màu xanh lam quyết định hội đàm lần cuối với nữ nhân vô cùng cứng đầu này.

Mà nữ nhân ngồi đối diện vẫn nhẹ nhàng an ủi con mèo đang ôm trong ngực, mỉm cười viết lại bốn chữ: Danh môn chính thức.*

*Theo ta hiểu là vợ chính thức, cưới hỏi đàng hoàng.

“Được, Doãn Thu Thủy, ngày mai sau khi thành thân nhớ kỹ những gì người đã hứa. Yến Nam Thiên có thể rất kiên nhẫn, nhưng người khác thì không đâu.” Lời này vừa nói ra, không chỉ có Cận cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả Yến Nam Thiên cũng vậy, dường như từ sau đêm hôm đó, Chiết Hoa công tử đã không còn kháng cự năng mạnh mẽ như trước, có lẽ sau một thời gian dài đeo mặt nạ trong phủ, hắn luôn cần có một nơi để sống chân thật với con người của mình.

Nàng không phải Nhan Hề, trước mặt nàng hắn không cần che dấu bản thân, nàng chính là một con sói quật cường chấp nhận sống tạm bợ trong hận thù ba năm, nàng cũng như hắn, là một diễn viên tài giỏi, là một người có thể khiến người ta cảm thấy an bình khi chơi đàn, cũng có thể khiến người ta mất hồn khi trên giường.

10. Chương 10: Ác Ma

Muốn thành thân, tất nhiên phải gặp một người — mẫu thân của Yến Nam Thiên, Yến thị.

Lão thái thái tuy rằng nằm trên giường đã lâu, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén, hết như những mũi kim sắc nhọn găm vào người Y Y.

“Ta không đồng ý để con cưới cô ta!” Thái độ của bà rất kiên quyết, cặp mắt sâu không thấy đáy của nàng khiến bà không dám nhìn thẳng: “Cô ta không thể đem lại hạnh phúc cho con được, Thiên nhi.”

“Mẫu thân chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được rồi, không cần bận tâm quá nhiều đến chuyện của nhi tử.” Yến Nam Thiên vừa dứt câu, đã ngay lập tức định ra ngoài.

“Nhưng Nhan Hề phải làm sao?” Yến thị cảm thấy bất an, không hiểu thằng bé từ khi nào đã bước ra khỏi tầm mắt của bà.

“Con sẽ không để nàng phải làm thiếp.” Giọng nói của hắn khó giữ được vẻ dịu dàng: “Cho dù không thể cho nàng một danh phận chân chính, nhưng con sẽ trao cho nàng toàn bộ tình yêu của mình ở kiếp này.”

Lẽ thành thân hôm đó cũng không được tổ chức long trọng, Yến Nam Thiên cũng không muốn để nhiều người biết đến, huống chi một nam tài như hắn nếu muốn mời khách, cũng phải chuẩn bị thiếp mời cách đây một năm.

Khi hai người vào động phòng, đã là lúc khắp nơi lên đèn rực rỡ.

Yến Nam Thiên lạnh lùng nhìn nữ nhân bên cạnh: “Những gì người muốn ta đã cho người, đừng quên những gì mình đã hứa.”

Nàng cũng đã tự mình vén khăn voan xuống, im lặng ngồi mài mực bên cạnh bàn. Mặc cho hương thơm lượn lờ khắp phòng, nàng vẫn giữ nét mặt bình lặng như nước.

Y Y chỉ cần thời gian nửa nén hương đã viết xong đơn thuốc, nàng mỉm cười đưa cho hắn, khiến hắn thật sự không thể tin nổi, phương thuốc giải độc đơn giản vậy sao?

Yến Nam Thiên bước ra sân, chậm rãi nói với người còn ngồi bên trong: “Từ nay về sau, tốt nhất người nên ngoan ngoãn ở đây ngây ngốc làm tốt chức vị Yến phu nhân của mình đi, chuyện nào không nên nói thì đừng nói, chuyện nào không nên quản thì đừng động. Đầu năm nay sinh tử khó lường, bị phong hàn cũng có thể dẫn đến chết người.”

Người trong phòng không chút động tĩnh, ánh nến ngả bóng nàng trên cửa sổ, cũng không biết có nghe thấy gì không.

Diệu thần y ở Thủy Tạ Các bị Cận gọi lại, hắn nheo mắt đọc đơn thuốc, sau một lúc lâu rốt cục cũng mở miệng hỏi: “Có thể để ta gặp người kê đơn không?”

Cận không hiểu rốt cuộc nguyên nhân nào lại có thể khiến vị Diệu thần y luôn tự cho rằng mình tài cao, không xem ai ra gì muốn gặp nàng, nhưng hắn cũng không cần quan tâm đến chuyện này làm gì.

“Đây là đơn thuốc lấy độc trị độc, theo lý thuyết có thể loại bỏ được độc tố trên người Yến công tử, nhưng...ta không thể không thừa nhận, cách này rất mạo hiểm. Người kê đơn quả thật...rất can đảm.”

Cận trầm tư, xem ra nàng không hề giả vờ.

“Cận công tử, có thể để lão phu gặp người này hay không?” Thái độ của ông ta đối với Cận trở nên rất khách khí.

Đáng tiếc người ta không hề cảm thấy cảm kích: “Không thể!”

Yến Nam Thiên vốn nghĩ mình có thể bỏ mặc nữ nhân nọ, nhưng đến khi phục hồi lại tinh thần mới phát hiện bản thân đang ở chỗ của nàng, khụ, chính xác là... ở trên giường của nàng.

Ma chú vốn giúp hắn có thể lực vô tận, đôi khi hắn nhìn nữ nhân đang nằm dưới thân mình trần trọc rên rỉ, tuy trong lòng rất muốn đến chỗ Nhan Hề, nhưng thân thể lại không nhận được ham muốn khiêu khích cực hạn của nàng.

Trước kia hắn luôn tách biệt con người của Chiết Hoa công tử và Yến Nam Thiên. Trong khi Yến Nam Thiên sắm vai một người thương nhân lòng mang thiên hạ, và là một nam tử dịu dàng lương thiện, thì Chiết Hoa công tử lại là một ác ma ẩn sau lớp mặt nạ âm u.

Nhưng hiện tại, Chiết Hoa công tử đang chậm rãi ăn mòn Yến Nam Thiên, cơ thể này dần dần thoát khỏi tầm khống chế của chính hắn.

Thì ra, hai chữ mất hồn quả thật tồn tại.

Nếu nói Nhan Hề là một nữ thần thanh khiết, vậy Doãn Thu Thủy, chính là một yêu nữ.

11. Chương 11: Đột Biến

Không...không thể như vậy được. Hắn cưỡng chế bản thân, không cho phép mình tiếp tục đến khoảng sân đó nữa.

Hắn hoặc ra khỏi phủ, hoặc đến chỗ Nhan Hề cả đêm, cũng không bước đến chỗ Y Y nửa bước. Chẳng qua mỗi đêm ôm lấy thân thể suy yếu của người mình yêu, mỗi tác trên cơ thể hắn đều lộ vẻ bất an.

Nhan Hề là một nữ nhân, mà giác quan thứ sáu của nữ nhân lại rất nhạy bén, huống chi nàng lại một người thông minh và cẩn thận.

Có một đêm, nàng thậm chí còn phát hiện hắn đang tự mình giải quyết vấn đề. Đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Yến Nam Thiên cũng đã tự mình giải thích chuyện cười người khác với nàng, từ trước đến nay, nàng vốn có đủ lòng tin rằng hắn chỉ yêu mỗi mình mình, mà nay, nàng đã bắt đầu cảm thấy bất an.

Hắn dường như có chút thay đổi.

Người ta nói nữ nhân chủ động hiến thân có hai dạng, một là có ý đồ, hai là khi không đủ tự tin mới dùng đến chiêu này để trói chặt lấy người mình yêu.

Nhan Hề thuộc dạng thứ hai. Sự tồn tại của nữ nhân kia, bắt đầu khiến nàng cảm thấy bị uly hiếp.

Nàng còn nhớ rõ như in một đêm đó, khi nàng quần áo không chỉnh tề, trong mắt hắn đột nhiên xuất hiện vẻ phức tạp. Hắn chỉ ít vẫn còn muốn nàng, rất dịu dàng, rất triu mến, cho dù là ở trên giường, Yến Nam Thiên trong lòng nàng vẫn vậy, vẫn là một người dịu dàng, cư xử điềm đạm.

Nàng cố ý vô tình chiếm lấy toàn bộ thời gian của hắn, hắn cũng cố gắng khống chế không nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp như rắn độc kia. Yến Nam Thiên cố gắng khiến bản thân trở nên bận rộn, mỗi khi hồi phủ đều đến Thủy Tạ Các với Nhan Hề, một bước cũng không rời.

Có lẽ Yến Nam Thiên đang tự đấu tranh, hắn cần một nữ thần thanh khiết đến cứu vớt chính mình.

Tất cả mọi người đều biết trong biệt viện sâu hoắm kia, là nơi Yến phu nhân có tiếng nhưng không có miếng của Yến phủ sinh sống. Cận thường xuyên dựa người vào gốc cây hoa quế trong viện để quan sát ánh đèn sâu kín bên trong.

Có thể do lần nọ hắn đối xử hung bạo với Y Y, mà con mèo của nàng lúc nào cũng trợn tròn ánh mắt, căm tức nhìn hắn.

Nhan Hề bắt đầu cảm thấy thèm ăn, cả người mệt mỏi, thường xuyên nôn mửa, Diệu thần y thấy vậy thì cẩn thận bắt mạch, sau đó nói một tiếng chúc mừng.

Toàn bộ người trong phủ đều vô cùng vui sướng, chỉ chờ Yến Nam Thiên trở về để bẩm báo tin cực kì tốt của ngày hôm nay.

Nữ nhân một khi đã nắm chắc chuyện gì trong tay, việc đầu tiên nghĩ đến chính là đem đi khoe. Mà đối tượng chủ yếu, đương nhiên là đối thủ của mình.

Đây là lần đầu tiên Nhan Hề gặp Yến phu nhân trong truyền thuyết.

Nàng đương nhiên biết đó là người xuất thân từ chốn phong trần, nhưng khi nhìn thấy Y Y lại không thể tin được. Nàng ta đương yên lặng ngồi bên cửa sổ, gương mặt không chút son phấn, đạm mạc mà xinh đẹp như bông tuyết trong gió.

Ngón tay thon dài nhẹ gảy dây đàn, tiếng nhạc như nước, những từ như vậy đột nhiên hiện lên trong đầu Nhan Hề.

Suýt chút nữa quên rằng mình đến đây để thị uy!

“Y Y cô nương.” Nàng cố gắng bày ra dáng vẻ rụt rè cao quý: “Đang ở Xuân Hồng Lâu đột nhiên phải đến tiểu viện lạnh lẽo thế này, chắc hẳn không quen đúng không?”

Câu đầu tiên là đánh vào thân phận của đối phương, câu thứ hai rõ ràng mang vẻ đối chọi: “Gia cũng thật là, tuy rằng sủng ái người ta, nhưng cũng không nên lạnh nhạt với cô nương như vậy chứ.” Y Y vẫn mỉm cười như cũ, đây thật là một tiên nữ không phải trải qua nhiều âm mưu quỷ kế, trái tim không thể che giấu điều gì. Nàng thản nhiên ném một thanh hương màu xanh thắm vào lư hương, trong phòng hương hoa mai tràn ngập, lại càng thêm u tĩnh.

Nhan Hề vì vậy cũng không biết nói thêm điều gì, vì sao rõ ràng người thắng là nàng, ở trước mặt cô ta chỉ có thể thế này?

Nàng giận dữ đi ra, quên đi, dù sao hiện tại cũng không cần so đo với cô ta làm gì.

12. Chương 12: Sinh Non?

Từ sau sự kiện đó, cả tiểu viện nơi Y Y ở lẫn bản thân nàng đều bị người khác lãng quên trong một khoảng thời gian rất dài.

Chiết Hoa công tử chỉ khi nào có việc mua bán mới xuất hiện, còn Yến Nam Thiên thì thường xuyên dẫn Nhan Hề xuất phủ tản bộ, cuộc sống trôi qua một cách vô cùng bình lặng.

Đêm, Yến phủ.

Tiếng đàn của Y Y đột nhiên ngừng lại, nàng nhìn nam tử mặc đồ đen ở phía sau, nhú mào, ý bảo: người đến đây làm gì?

Nam tử nọ nhanh chóng kéo khăn che mặt xuống, người này không ai xa lạ, chính là Trần Nhượng!

“Ta sợ nàng gặp chuyện gì không may.” Hắn cắn môi bước đến từng bước: “Thu Thủy, mặc kệ Chiết hoa công tử gì đó đi, ta đưa nàng đi, đến một nơi không ai biết chúng ta là ai, được không?”

Y Y vốn giữ im lặng đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra, một tay hất đổ chân nến trên bàn, sau đó Cận nhanh chóng xông vào. Trần Nhượng đành phải phá cửa sổ chạy trốn, Cận cũng chỉ nghe được tiếng người thì thào bên trong phòng, hắn định đuổi theo thì bị hai tay như hai con rắn nước của Y Y tóm lấy.

Vì một phút sao nhãng, người bên ngoài đã không thấy tăm hơi.

Hắn dùng sức nâng mặt nàng lên, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Là ai?”

Một lần nữa chân nến lên, nàng im lặng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú nam tử áo đen ở trước mặt. Cận đột nhiên cảm thấy oán hận ánh mắt như vậy của nàng, dùng đầu gối thúc vào bụng Y Y: “Là ai?”

Nàng thét lớn một tiếng, Cận chỉ dùng lực trong mức chịu đựng của một nữ tử mà ra tay. Khóe miệng Y Y chậm rãi rỉ máu, đôi mắt sáng long lanh, dưới ánh nến lại mang vẻ quyến rũ khó nói.

Thì ra ánh mắt thật sự có thể nói chuyện.

Hô hấp của nàng rất nặng, sắc mặt tái nhợt, mím chặt môi tiếp nhận câu tra hỏi của Cận, sau đó cúi ngọc nhẹ nhàng, chậm rãi ma sát thắt lưng hắn.

Hắn đột nhiên dùng sức đẩy nàng té ngã trên mặt đất, xoay người rời đi.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng hắn nữa, nét quyến rũ trong đôi mắt Y Y mới dần biến mất. Nàng cố gắng nén tiếng rên rỉ, bụng tuy rằng đau quặn lên, nhưng chung quy cũng không có việc gì.

Y Y hết như một con búp bê vải bị người ta ném trên mặt đất, nàng không muốn đứng dậy, con mèo nhỏ kia vội vàng chạy tới, nhưng cũng không làm phiền, chỉ nhẹ nhàng dụi dụi vào đầu nàng.

Nàng nhịn đau ôm nó vào ngực, lẳng lặng chờ hừng đông.

Suốt sáu tháng mang thai, Nhan Hề vô cùng hạnh phúc. Khoảng thời gian này, người trong phủ lúc nào cũng thấy cảnh hai người sóng vai nhau ngắm cảnh, Yến Nam Thiên thậm chí dần quên mất sự tồn tại của biệt viện sâu hút kia.

Nhưng đến hết tháng thứ sáu, đứa bé chào đời.

Bà đỡ vui vẻ ôm đứa trẻ ra, là một sinh mệnh xấu xí nhăn nhéo: “Ai da, Yến công tử, chúc mừng chúc mừng...Tiểu thiếu gia rất khỏe mạnh.”

Khuôn mặt Yến Nam Thiên không chút thay đổi: “Liệu có phải sinh non hay không?”

“Sinh non?” Bà đỡ vẫn cười tươi như hoa: “Tiểu công tử khỏe mạnh như vậy sao có thể là sinh non chứ. Bất quá sinh thiếu tháng là chuyện bình thường.”

Một nha hoàn tiếp lấy đứa bé từ tay bà đỡ, Trần quản gia thấy sắc mặt Yến Nam Thiên có gì đó bất ổn, nhanh chóng đưa bà đỡ đi lĩnh tiền.

Nếu đứa bé là do Doãn Thu Thủy sinh hạ, khả năng khi nào sinh hấn cũng không cảm thấy kì quái, nhưng đây là đứa trẻ do Nhan Hề sinh, do nữ thần thanh khiết sinh!!!!

Hấn đón lấy đứa bé từ tay nha hoàn, tay chậm rãi kề vào cổ nó, đột nhiên nắm chặt, từ từ dùng sức. Đứa bé sơ sinh đang ngọt ngào mơ ngủ bỗng dưng tỉnh dậy, dần dần cảm thấy khó thở, bắt đầu nỉ non giãy dụa, cuối cùng im bật.

Nha hoàn bên cạnh chân tay đã nhũn cả ra, nam nhân độc ác như Tu La kia sao có thể là Yến công tử nhà nhận khiêm tốn!!

Nhan Hề sau khi tỉnh lại thì được nha hoàn báo tin...Đứa trẻ đã chết ở trong bụng, còn gia có việc gấp phải ra ngoài.

13. Chương 13: Sao Có Thể Sinh Non Được?

Hấn đến chỗ Y Y, trói chặt tay chân nàng lên thành giường rồi điên cuồng chiếm đoạt.

Hơn nửa năm nay, nàng chắc hấn cũng rất tịch mịch đúng không? Bằng không cũng không chủ động phối hợp với hấn đến vậy.

Cách cửa dục vọng một khi đã mở ra thì không thể không chế được nữa.

Nàng không thể phát âm một cách đầy đủ, nhưng tiếng rên rỉ như vậy lại càng khiến người khác thêm mất hồn. Hấn không ngừng luật động, một tay nắm lấy cằm nàng, thở dốc hỏi: “Người đang cười nhạo ta, đúng không?”

Nàng mở to đôi mắt ngập trong dục vọng, đôi môi khê nhếch như vô tình mời mọc. Vì vậy Chiết Hoa công tử cũng ném vấn đề vừa rồi lên tận chín tầng mây.

Trầm Nhượng nhận được tờ giấy do một con mèo đưa đến, mặt trên viết chữ trúc trắc khó đọc: “Nhanh chóng điều tra chuyện lúc Yến Nam Thiên và Nhan Hề mới quen nhau.”

Đó là chữ viết bằng tay trái của Y Y, ngoài những người có quan hệ tốt với nàng thì rất ít người biết. Y Y khi này rất kinh ngạc, tuy Chiết Hoa công tử đã tự tay bóp chết đứa trẻ, nhưng lại không tỏ thái độ gì với Nhan Hề, rốt cuộc giữa hai người họ tồn tại loại tình cảm gì mới khiến hấn bỏ qua cho nàng ta như vậy?

Nếu chuyện này không thể làm lung lạc vị trí của nàng ta trong lòng hấn, khả năng người phải trả giá đắt nhất chính là nàng.

Tất cả mọi người không chứng kiến chuyện nọ cũng tin rằng Nhan Hề quả thật sinh non, chỉ có Diệu thần y là không tin.

Ông tự mình bắt mạch kia mà, sao có thể sinh non được!!!

Ông ta đi tìm Yến Nam Thiên, nhưng hấn giờ này lại đang ở trên giường Y Y, vì vậy Diệu thần y không gặp được.

Những người hành nghề y đều hiểu rõ tính mạng con người vô cùng đáng quý, hơn nữa đây là chuyện liên quan đến y đức của bản thân, tuyệt đối không thể hàm hồ.

Diệu thần y chờ ở cửa Thủy Tạ Các ngăn Yến Nam Thiên lại, nhìn vào mắt hấn: “Không thể nào sinh non được.”

Yến Nam Thiên vẫn ôn hòa như nước, trang phục màu xanh nhạt dưới ánh mặt trời có vẻ tiêu tụy và mệt mỏi: “Ta không muốn nhắc đến chuyện này nữa.”

“Người phải nói cho rõ ràng.” Diệu thần y một khi đã cố chấp thì không thể xem thường: “Nói cho ta biết sao lại thành ra như vậy?”

“Đứa bé chỉ mới sáu tháng.” Yến Nam Thiên vẫn giữ nét cười, nhưng Diệu thần y lại nhận thấy ẩn sau gương mặt anh tuấn đó là vẻ âm u sâu không thấy đáy.

Có lẽ...nam nhân nào gặp phải chuyện này cũng không thể giữ được bình tĩnh. Yêu càng sâu, hận càng đậm.

Diệu thần y cũng không phải loại người thích sát muối vào vết thương của người khác, nhưng ông là thầy thuốc, vì vậy càng để ý đến chân tướng. Dù gì đứa trẻ kia cũng hoàn toàn vô tội.

“Ngài đã lấy máu thử huyết thống chưa?” Ông cố gắng giữ cho giọng nói ở mức bình thường nhất, không mang theo bất cứ cái nhìn cá nhân nào.

Yến Nam Thiên chỉ mỉm cười, cười đến mức lòng tràn đầy bất đắc dĩ: “Ta không muốn biết chân tướng, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra đi.”

Thấy hắn định rời đi, Diệu thần y ngập ngừng nói: “Yến Nam Thiên...kỳ thật mang thai sáu tháng đã sinh không phải không có khả năng. Diệu mỗ có một người bạn từng kê đơn, khiến sản phụ mang thai sáu tháng đã sinh con, nhưng tuyệt đối không nhìn ra điểm gì khác thường.”

Bóng người đang đi đột ngột dừng lại, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Sao có thể...”

“Không gì là không thể. Diệu mỗ chính mắt nhìn thấy đứa trẻ, ngoại trừ việc da nhẵn và đỏ hơn so với những đứa trẻ đủ tháng khác, thì không có gì khác biệt.” Diệu thần y còn nhớ rõ khi người ấy thảo luận phương thuốc này với ông, nét mặt vô cùng bình tĩnh, như thể không phải đang bàn về tính mạng con người.

“Người viết ra đơn thuốc ấy ở đâu?” Giọng nói hắn không chút cảm xúc.

“Nếu biết nàng ở đâu...thì tốt rồi...” Diệu thần y không khỏi cảm thấy nuối tiếc: “Từ khi bị Chiết Hoa công tử bắt đi thì không còn tin tức...tính tình nàng kiên cường như vậy...không chừng...”

“Doãn Thu Thủy?”

“Người biết nàng?”

“Kiên cường?” Yến Nam Thiên bỗng cảm thấy thế giới này thật nhỏ bé, nhớ lại thì ấn tượng duy nhất mà người đàn bà tâm địa như rắn rết kia để lại cho mình cũng chỉ là khi trên giường: “Hừ, kiên cường!!!!”

14. Chương 14: Cần Gì Phải Sống Đau Đớn Như Thế?

Y Y ngồi trước gương đồng nhìn vào chính mình, dung nhan quen thuộc, ánh mắt trong trẻo, đôi môi đỏ mọng tròn bóng. Mấy năm nay cho dù phải chịu biết bao nhiêu nhục nhã, nàng vẫn luôn cố gắng bảo dưỡng cơ thể mình, nàng nghĩ, có lẽ đây chính là nguồn vốn duy nhất mà nàng có.

Đến khi hồi phục lại tinh thần đã thấy Yến Nam Thiên đang mỉm cười đứng ở phía sau, đôi bàn tay thô ráp nắm lấy mái tóc đen như mun của nàng, Y Y chợt nhìn thấy sự lạnh lùng đến đáng sợ ẩn sau nụ cười của hắn: “Người hạ độc Nhan Hề!”

Không phải là một câu nghi vấn.

Về mặt của hắn khiến Y Y không thể nắm chắc được mạng sống của chính mình. Hắn nhặt chiếc lược bằng ngọc trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng giúp nàng chải mái tóc dài như thác nước, lặp lại một lần nữa: “Người hạ độc Nhan Hề!”

Y Y cảm thấy bàn tay hắn đang dần dần dùng sức, rằng lược không quá sắc nhọn nhưng bị Yến Nam Thiên dùng lực ấn sâu vào da đầu, rít lên âm thanh của vật bị xé rách. Máu trượt theo tóc đen từ từ rơi xuống, một giọt, hai giọt, sau đó càng lúc càng nhiều, máu thấm ướt gương mặt nàng, khiến người ở trong gương hết như lệ quý.

Không...không được chết ở nơi này...Y Y đang rơi vào hỗn loạn, trong đầu nàng lúc này lặp đi lặp lại câu nói này, nàng không dám giãy dụa, không dám chọc giận hắn, lúc này Chiết Hoa công tử hết như một con dã thú đang nổi giận.

Nàng sờ soạng, tìm đến nơi đã ra vào cơ thể mình vô số lần, dựa vào chút ý thức mơ hồ chậm rãi khiêu khích hắn. Có lẽ do máu tanh quá nồng nặc, hoặc do màu máu trên nền da trắng như tuyết của nàng quá mức đẹp đẽ, lực chú ý của Chiết Hoa công tử nhanh chóng bị dời đi, Y Y cảm giác được vật trong tay mình từ từ ngảng đầu, sau đó chiếc lược bằng ngọc đột ngột bị hắn ném vào góc tường, rắc một tiếng vỡ vụn.

Hắn đột nhiên kéo mạnh tóc nàng, dùng sức khiến nàng quỳ trên mặt đất, một tay cởi áo mình, một tay bóp lấy miệng nàng, dùng sức đi vào. Hắn ghét cay ghét đắng thân thể hắn, nhưng lại không thể không chế được dục vọng của chính mình.

Y Y đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, Chiết Hoa công tử đột nhiên nắm lấy mái tóc đầy máu của nàng gạt sang hai bên, mãn nguyện khi thấy vẻ đau khổ trên gương mặt lúc nào cũng tươi cười của nàng.

Máu chảy đầy đất, ngay cả dục vọng cũng méo mó thay đổi. Hắn dùng sức ra vào trong miệng nàng, cảm giác được tiếng rên không thành âm, đột nhiên nghĩ: Nếu dưới thân ta là Doãn Thu Thủy của vài năm trước, chắc hẳn cũng mang vẻ mặt này?

Khi Chiết Hoa công tử dừng lại đã là nửa đêm. Nàng đã hôn mê bất tỉnh từ sớm, môi bị mài rách, gương mặt sau lớp máu khô không rõ biểu tình.

Hắn không muốn ở lại nơi này, nhưng trừ nơi này ra hắn không biết phải đến nơi nào nữa. Sau khi điên cuồng phát tiết, hắn cảm thấy cả người trống rỗng, hắn cần một người im lặng ngồi cùng mình, không cần nói gì cả, chỉ cần im lặng là được rồi.

Mà Nhan Hề...hắn tự tay bóp chết con ruột mình, làm sao có thể đối mặt với nàng đây...

Vứt mạnh nàng trên mặt đất, hắn lẳng lặng nằm lên giường, ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ khiến hắn thêm vài phần mê loạn.

Chậm rãi chìm vào giấc ngủ, bỗng một tiếng động rất nhỏ trên mặt đất đánh thức hắn, nhưng hắn không lên tiếng, im lặng nhìn theo nhất cử nhất động của nàng.

Miệng Y Y vẫn dính đầy mầm móng của hắn, sau khi tỉnh lại nàng ngay lập tức chống vào bàn trang điểm nôn mửa, sau khi nôn xong mới phát hiện hắn vẫn còn ở đây, hình như nàng sợ hắn bị đánh thức, nên cẩn thận lau khô mặt, vài lần muốn chống bàn đứng lên nhưng đều thất bại.

Vì vậy nàng bám vào cánh cửa rồi từ từ đứng dậy, dưới ánh trăng mờ lung trong tiểu viện, nàng cố hết sức đi đến bồn hoa hái thảo dược, chậm rãi nhai rồi đắp lên miệng vết thương.

Không hiểu do vết thương quá nặng hay do dược thảo quá rát, mỗi một lần đắp nàng đều dừng lại cúi đầu rên rỉ, nhưng sợ đánh thức người trong phòng nên lại cố nén cơn đau.

Đắp xong nàng lại lảo đảo vào phòng, nhưng không dám vào trong, chỉ nhẹ nhàng dựa vào tường ngồi xuống, cứ nắm chặt hai mắt lại, cứ ngẩng đầu thật cao, nhưng vẫn không giấu được thứ chất lỏng đang lạnh lùng chảy xuống, lưu thành một dòng nước thật dài trên gương mặt.

Chiết Hoa công tử từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng nằm trên giường, có điều hắn vẫn nhắm chặt hai mắt.

Doãn Thu Thủy, cần gì phải sống đau đớn như thế? Người không thay đổi được gì, đau khổ của người do Tiểu Thiên Niệm khởi đầu, vậy cũng để nó kết thúc trong tay hắn đi.

15. Chương 15: Có Lẽ Sẽ Được Cứu Trợ Cũng Nên.

Rạng sáng hôm sau, Y Y vừa mở mắt thì phát hiện mình đang nằm trong lòng một người.

Chiết Hoa công tử đeo mặt nạ đồng, toàn thân trang phục đen tuyền, găng tay da màu đen, vì thường xuyên luyện công nên hắn có một bộ ngực rộng lớn và cánh tay săn chắc.

Có lẽ do ánh bình minh quá hấp dẫn, có lẽ tiếng côn trùng kêu vang làm nổi bật sự yên tĩnh, hay có lẽ tiếng gió khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng, hoặc cũng có lẽ do Y Y bị thương quá nặng, nàng đột nhiên cảm thấy...Nếu người này không phải là Chiết Hoa công tử...Thật tốt.

Hắn ôm nàng giục ngựa phăm phăm tiến về phía trước, hai cơ thể vô số lần liều chết triển miên gắt gao dựa vào nhau, thỉnh thoảng ma sát, tay của hắn gần như ôm lấy thắt lưng nàng mà nắm dây cương.

Hắn biết người trong lòng đã tỉnh, vì vậy cảm giác kì dị khi nàng ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn khi này cũng đã biến mất, giống như một giấc mơ tan vào không khí, lưu lại một nỗi lưu luyến bí ẩn.

Rốt cuộc cũng đến sơn cốc, tuần mã hí vang, trong không gian tĩnh mịch đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng. Nhưng không ai nghe tiếng, giữa nơi đồng không mông quạnh, khi trời chưa sáng tỏ liệu có ai bèn mảng đến?

“Doãn Thu Thủy, ta rất muốn xem liệu y thuật của ngươi có thể giúp người vượt qua được kiếp nạn này hay không.” Chiết Hoa công tử lộ ra giọng nói thoải mái chưa từng có, rốt cuộc, hết thấy đều đã chấm dứt.

“Người có thể thử xem xung quanh đây liệu có giải được hay không, buổi trưa ắt hẳn sẽ có một thương đội đi ngang qua, nếu ngươi có thể chống cự đến lúc ấy...Có lẽ sẽ được cứu trợ cũng nên.” Chiết Hoa công tử ẩn dấu ý cười tàn nhẫn trong lời nói, sau đó quay người giục ngựa chạy như điên, không thèm quay đầu lại lấy một lần.

Sẽ không có thương đội nào cả, hắn cho nàng một tia hy vọng, để nàng chống cự, để nàng chậm rãi chết đi trong tuyệt vọng.

Người dám can đảm trêu đùa Chiết Hoa công tử nhất định không thể nào chết tử tế được!

Nhưng vì sao hắn lại giục ngựa chạy nhanh như vậy? Hắn không muốn ở lại thưởng thức vở kịch do mình đạo diễn sao?

Lãnh Tuấn chạy theo con mèo đến chỗ này, nhắc lại cũng thật kì lạ, chẳng qua chỉ là một con mèo bình thường vô cùng lo lắng thoát khỏi Yến phủ. Hắn phải ra sức sử dụng khinh công mới không bị rút lại phía sau.

Thật nhàm chán, một nhất phẩm thị vệ hoàng cung như hắn mà lại phải đi theo dõi một con mèo điên.

Nhưng thật ra hắn cảm thấy rất kì lạ, hắn thường xuyên nhìn thấy nó thần sắc cổ quái ra vào Yến phủ, dường như nó biết điều gì đó.

Không sai, hắn theo dõi Yến phủ đã một thời gian, hắn bắt đầu hoài nghi thị vệ tên Cận bên người Yến Nam Thiên, hình dáng tên đó rất giống người mà hắn đã gặp đêm hôm ấy.

Nhưng hắn không dám hành động lỗ mãng, nếu Cận thật sự là phân thân của Chiết Hoa công tử, vậy Chiết Hoa công tử là...

Cho dù thật sự là hắn, nếu hắn nhất quyết không nhận tội thì làm thế nào?

Hắn đi theo con mèo thì nhìn thấy Y Y, mái tóc nàng bị máu làm ướt đẫm, toàn thân vết thương xanh tím, sắc mặt vì trúng kịch độc mà tím ngắt đáng sợ.

Hắn thậm chí không dám xác định nữ nhân này còn sống hay đã chết. Cố gắng duy trì bước chân cho thật bình tĩnh, nữ nhân này vậy mà còn có ý thức, Lãnh Tuấn chỉ liếc mắt một cái lập tức kinh hoàng, là nữ nhân của Yến Nam Thiên!!!

Hắn không do dự ôm nàng lên ngựa chạy đến y quán gần nhất.

Bộ đầu Lưu Huyền Thanh từ xa nhìn thấy lãnh đạo mới sáng sớm đã trực tiếp thúc ngựa chạy thẳng về phía y quán của Hồ đại phu.

Hồ đại phu cũng là một thầy thuốc nổi tiếng nơi này, nhưng sau khi bắt mạch lại liên tục lắc đầu: “Độc rất nặng, đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, không thể cứu được.”

Lãnh Tuấn cau chặt mày, nữ nhân của Yến Nam Thiên tại sao mới sáng sớm đã bị thương nặng nằm trong hoang cốc như vậy?

Chẳng nhẽ nàng biết điều gì đó nên bị người ta giết để diệt khẩu?

Không xét đến thực lực Yến Nam Thiên thế nào, chỉ riêng Cận thôi đã khiến người khác khó lòng đột nhập Yến phủ, huống chi là chuyện khác?

Hắn khám người Y Y hông tìm được chút manh mối. Đột nhiên phát hiện nàng đang nắm chặt thứ gì đó trong tay, dùng sức rút ra, là một miếng vải áo, mặt trên máu còn chưa khô, Hồ đại phu cầm lấy thì biến sắc, hô lên thất thanh: “Đây...đây là đơn thuốc giải độc!!!”

“Lãnh đại nhân...” Lưu Huyền Thanh kêu một tiếng, hắn nghĩ nếu nàng cứ vậy mà chết cũng không liên quan gì đến bọn hắn, nhưng nếu chẳng may nàng chết vì đơn thuốc này, e rằng bọn hắn sẽ gặp rắc rối to.

Lãnh Tuấn giơ tay ngăn lại lời nói của hắn: “Hồ đại phu, phiền ông kê hộ thuốc theo đơn này.”

“Cái này...cái này.” Hồ đại phu một bên nhìn chằm chằm đơn thuốc, một bên gật đầu như gà mổ thóc, sau đó cất đơn thuốc vào túi.

16. Chương 16: Nếu...

Lãnh Tuấn ở lại trông chừng Y Y đến khi nàng tỉnh lại, hắn đối với nữ nhân này không có cảm giác gì, chẳng qua do ấn tượng đầu tiên quá sâu sắc, nhìn nàng mở mắt, hắn bỗng cảm thấy sinh mệnh của người này quá mức kiên cường.

Đáng tiếc nàng không hề muốn phối hợp, hỏi gì đều làm như không nghe thấy.

Diệu thần y bên kia rất buồn bực, tự dừng lại có một con mèo xông đến cắn góc áo lôi ông ra khỏi Yến phủ, sau đó giống như phát điên chạy đi, khiến lão nhân gia như ông phải liều cái mạng già mà nghiệm ra một chân lý: Minh quả nhiên không đuổi kịp một con mèo.

Đến lúc ông tìm được nó, trên mặt đất chỉ còn lại vết máu lai láng, có người bị thương, xem thái độ của con mèo này, dường như có quan hệ gì với mình.

Ông đột nhiên dự cảm được điều gì đó, nghĩ đến vẻ mặt kì lạ của Yến Nam Thiên khi nhắc đến cái tên Doãn Thu Thủy, nhớ đến sự vui vẻ của cả nhà Doãn gia khi người thiếu nữ tài năng ấy nấu trà hâm rượu, ông bỗng cảm thấy hốt hoảng.

Doãn Thu Thủy, nếu đúng là người, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may.

“Diệu thần y? Thật khéo.” Khi thấy Lãnh đại thị vệ chào hỏi mình, Diệu thần y mấy ngày qua luôn bận rộn tìm kiếm khắp các y đường, y quán và tiệm quan tài phụ cận suýt nữa thì bật khóc, ông cười khổ chào: “Khéo thật, Lãnh đại nhân.”

Trước kia khi ông vào cung xem bệnh cho mấy vị cung phi cũng thường xuyên gặp hắn, cho nên ông đối với Lãnh Tuấn cũng có thể xem là có duyên. Lần trước khi đề cập đến chuyện sinh non mà không có gì bất thường, cũng chính là chuyện cơ mật trong cung cấm.

Ông đề nghị Lãnh Tuấn cho mình gặp người mà hắn cứu, hắn cau mày hỏi ông người đó rốt cuộc là ai?

Vì vậy Diệu thần y cả cười, cười nói xem chừng ai cũng không phải.

Ông nhìn thấy nàng nằm trên giường trong một y quán nhỏ, hơn bốn năm không gặp, dung nhan không hề thay đổi, chẳng qua ông đột nhiên nghĩ, nếu lại trở về Doãn gia trang, có phải nàng vẫn có thể tiếp tục dụ dỗ pha trà như trước kia?

“Lãnh đại nhân, phiền ngài thông báo cho Doãn trang chủ Doãn gia trang, mời ông ấy lập tức đến đây.”

“Yến Nam Thiên chính là Chiết Hoa công tử đúng không?” Vài lần nói chuyện không có kết quả, Lãnh thị vệ bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn nắm cầm Y Y, mạnh mẽ ép nàng nhìn vào mắt mình. Mà nàng chỉ mỉm cười, cười mà không đáp.

Khi Diệu thần y bước vào chứng kiến phải cảnh này, người trước nay luôn cư xử khách khí với Lãnh Tuấn như ông đột nhiên nổi giận: “Lãnh Tuấn, bỏ tay thôi của người ra!!!!”

Lãnh thị vệ nghe được vẻ tức giận trong lời nói của ông, vị thần y luôn cậy tài khinh người, rất ít khi tỏ vẻ khiêm nhường, đối với cô ta tại sao lại

“Lãnh đại nhân, nàng không phải là phạm nhân của người, người không có tư cách dùng thái độ đó nói chuyện với nàng.” Diệu thần y vừa giúp Y Y uống thuốc vừa nói.

Nàng ngoan ngoãn uống thuốc, khó khan nuốt từng ngụm từng ngụm thuốc đặc quánh đắng nghét, nhưng không thêm nhăn mày lấy một lần.

“Thu Thủy, ba năm nay...rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đợi đến khi Lãnh Tuấn ra ngoài ông mới cẩn thận hỏi nàng, ông đột nhiên cảm thấy mình thật tàn nhẫn, chờ Doãn trang chủ đến đón nàng trở về, mặc kệ chuyện gì từng phát sinh trong quá khứ cũng không để ý nữa, không phải sao?

Miệng vết thương đã khép lại, tại sao còn muốn rạch nó ra?

Nàng mỉm cười bắt tay ra dấu: muốn giấy và bút. Sau đó một hàng chữ nhỏ thanh tú hiện ra: Diệu tiên bối, ông đã từng trải qua những ngày không hy vọng, không chờ mong, không hồi tưởng hồi kết mà sống?

Diệu thần y nhìn chằm chằm dòng chữ, nàng vẫn mỉm cười như trước, bình yên bảo: ta mệt mỏi.

17. Chương 17: Là Nhận Người, Không Phải Nhận Xác.

Yến Nam Thiên vẫn là Yến Nam Thiên, cảnh trí đẹp đẽ nơi Yến phủ vẫn chưa thay đổi. Trừ việc nha đầu phòng bếp được thông báo không cần tiếp tục đưa cơm đến chỗ phu nhân nữa, thời gian vẫn chậm rãi trôi.

Nhan Hề từ từ thoát khỏi nỗi đau mất đi đứa con, đến tận bây giờ Yến Nam Thiên cũng không dám nói cho nàng biết thật ra đứa bé kia là do hắn tự tay bóp chết. Hắn không thể lúc nào cũng đứng bên cạnh nàng, hắn không đủ can đảm để nhìn thẳng vào cặp mắt trong suốt đẹp đẽ đó.

Suốt thời gian Yến Nam Thiên biết mình đã làm chuyện có lỗi với Nhan Hề, hắn cố gắng không chế Chiết Hoa công tử không được nghĩ đến Y Y, không đi tìm nàng, chậm rãi quên nàng.

Mà nay Y Y mất, hắn cũng không cần khống chế bản thân nữa, chỉ là mỗi lần đi ngang qua con đường nhỏ yên lặng trong phủ, lòng hắn lại đau thêm một chút, mỗi lần liếc mắt nhìn vào chỗ sân ấy, nỗi tương tư lại sâu thêm một phần.

Thì ra nghĩ về một người, cho dù không quan hệ gì, cũng không cách nào khống chế, tựa như hô hấp, như bóng với hình.

Chiết Hoa công tử đối với Doãn Thu Thủy không chỉ đơn thuần là quan hệ xác thịt, từ khi nào thì bắt đầu?

Hắn vẫn đứng chân trong khoảng sân nhỏ, nhìn ánh trăng lơ lửng chiếu vào khung cửa sổ. Mà con mèo kia, từ đó về sau không bao giờ lại gần hắn nữa.

Doãn trang chủ nhận được thư tín do Diệu thần y tự tay viết, ông và Diệu thần y giao tình rất tốt, hơn nữa con người đều ăn ngũ cốc hoa màu mà sống, ai có thể cam đoan chính mình sau này sẽ không sinh bệnh, không ai hơi dưng lại đi đắc tội với một vị thần y cả. Vì vậy, ông ngay lập tức gác chuyện đang dang dở trên tay rồi vội vàng chạy đi.

Diệu thần y chỉ nói báo cho cha con ông một tin mừng, cũng không nói rõ là chuyện gì, chỉ nói: “Đưa lão hữu đi gặp một người.”

Lãnh Tuấn trực tiếp hơn một chút, hắn phái người truyền tin đến nha môn nơi Yến Nam Thiên ở, trên danh nghĩa chẳng qua chỉ là nhận thân thích, nhưng chung quanh lại phái người canh giữ, cung thủ mai phục.

Một khi cha con nhà Doãn gia nhận nhau, Yến Nam Thiên ít nhất cũng phải giải thích rõ ràng tại sao người bị Chiết Hoa công tử bắt đi lại trở thành thê tử của hắn, mà quan phủ ắt cũng có quyền giam đương sự lại để kiểm chứng lời khai.

Nhưng hắn không ngờ kết quả lại như vậy.

Trên công đường là hai cha con nhà họ, đối mặt với vô số người đến công đường xem náo nhiệt, vậy mà không nhận nhau.

“Đại nhân, nàng không phải Doãn nhi.” Doãn trang chủ không nhìn Y Y khi nói những lời này, thân sinh thân dưỡng lớn như vậy, trong lòng ông cũng không chịu được. Nhưng ông không muốn thừa nhận nữ tử rơi vào tay kẻ xấu sau đó lại chìm đắm vào chốn phong trần lại là con gái ông, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tài mạo Doãn đại tiểu thư.

“Lão hữu!!” Diệu thần y thất thanh hô một tiếng lập tức bị quan phủ đánh gãy: “Trên công đường không thể mở miệng lung tung! Phụ nhân kia, đây có phải cha ngươi hay không?”

Y Y phía dưới nhắm chặt mắt từ từ ngẩng cao đầu lên, thân nhân cuối cùng trên đời này, thì ra...sớm đã buông tay nàng. Mở mắt ra, nàng vẫn mỉm cười xinh đẹp như trước, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, tao nhã bắt tay ra dấu: “Không, đại nhân, dân nữ không biết ông ấy.”

Yến Nam Thiên đứng một bên nhìn vở kịch khôi hài trước mắt, hắn làm sao lại không biết ý Lãnh Tuấn, tên kiêu ngạo đó làm sao có thể cam tâm nhìn mình nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Chẳng qua khi nghe nói đến chuyện nhận thân nhân, người đầu tiên hắn nghĩ đến là Y Y.

Trong lòng kinh hoàng, là nhận người, không phải nhận xác.

Nàng còn sống?

“Phụ nhân.” Giọng nói hần mang theo ý cười ảm áp như ánh mặt trời. Vì vậy người đang ở trên công đường là Y Y, xuyên qua đám người, ở trước mắt bao người tiến vào lòng hần.

Khi thân mình quen thuộc tiến vào trong lòng, hần bỗng nhiên hiểu được, thì ra đây chính là tình yêu, mang theo nhung nhớ và ngọt ngào, đau khổ khi biệt ly, tương tư đau đớn đến tận xương mà vô cùng hạnh phúc khi đoàn tụ.

Người trong lòng không chịu ngẩng đầu, hần cảm giác được thứ chất lỏng ảm áp làm ẩm ướt vạt áo trước ngực mình.

Đó là lần thứ hai hần thấy nàng khóc, lần đầu tiên nàng rất cẩn thận không để mình phát hiện, lần thứ hai nàng vô cùng yên tĩnh, không chút tiếng động, không muốn những người khác nhìn thấy.

Có lẽ thứ có thể làm tổn thương người khác sâu sắc nhất, không phải hận.

Vết thương ngoài da vài hôm là khỏi, mà vết thương trong lòng, khiến người đau tâm liệt phế, không thuốc nào giải, tất nhiên là vết thương do thân nhân người gây nên.

“Đại nhân, chúng ta có thể trở về được rồi chứ?” Giọng điệu Yến Nam Thiên không được tốt, hần cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận.

“A...” Quan phủ nhìn vào mắt Lãnh Tuấn, sau đó liên tục gật đầu: “Đương nhiên đương nhiên...Yến gia, mời.”

Yến Nam Thiên ôm Y Y bước lên kiệu, nàng gắt gao tựa vào ngực hần, tuy đôi môi vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt vô cùng mờ mịt.

18. Chương 18: Tặng Người Chút Lễ Vật.

Màn kiệu đỏ thắm thêu chỉ vàng dần dần rủ xuống, nàng ngơ ngác nhìn thế giới bên ngoài đang dần bị che lấp, mẫu thân bạo bệnh mà chết, phụ thân không thèm nhận con, bản thân thì tàn hoa bại liễu, Chiết Hoa công tử, nếu không phải người, Doãn Thu Thủy ta có gì lại lưu lạc đến tình trạng này!

Kiệu dừng trước cửa phủ, nàng thoát khỏi vòng tay hần, một mình bước trên con đường đầy sỏi dẫn đến tiểu viện, tóc dài chưa vấn, phần trang điểm không thoa, trông nàng đậm mạc mà xinh đẹp như bông tuyết trong gió.

Khoảnh khắc yếu đuối khi này, dường như chỉ là một giấc mộng.

Yến Nam Thiên vui đến mức muốn nhảy cẫng lên, nói như cách của Trần Nhưộng...là hồi hồn.

Thật ra thủ phủ xa hoa thế nào cũng chỉ vô ích, Yến Nam Thiên chỉ cảm thấy trên đời này quả thật tồn tại một nơi khiến tâm mình thật lòng mong ngóng, khiến Tiểu Thiên Niệm không còn hờ hững mà sống như trước nữa.

Y Y từ đó đột nhiên mắc chứng đau đầu, mỗi khi trở trời lại thấy đầu đau đến nứt toác ra, chẳng qua nàng không hề lên tiếng, luôn cắn chặt răng chịu đau, kiên cường chịu đựng.

Những lúc như vậy Chiết Hoa công tử đều lo lắng chạy đi tìm Diệu thần y, nhưng ông cũng chỉ lắc đầu nói: Chỉ có thể điều dưỡng.

Buổi tối Chiết Hoa công tử có chuyện làm ăn, hẩn lạng lẽ ra khỏi phủ. Y Y thấy vậy lập tức ra sau vườn đào lên một bọc vải màu xanh, rồi đứng trong một giỏ trúc xinh đẹp đến Thủy Tạ Các, đây là lần đầu tiên nàng đến đình viện này, nha hoàn canh cửa có ngăn lại, nói với nàng rằng gia phân phó không cho phép người ngoài vào đây.

Nàng thản nhiên cười, tư thái không giận mà uy. Tao nhả bắt tay ra dấu: Ta là người ngoài sao?

Vì vậy nha hoàn lập tức sững sốt, đứng rồi, đây là phu nhân Yến phủ.

Nhan Hề là tình địch của nàng, Yến Nam Thiên dạo này rất ít khi đến chỗ nàng ta, sự chờ đợi vốn đã biến nàng ta thành một người phụ nữ đầy ai oán, vì vậy mặt mày cũng không giữ được vẻ thanh tú như trước kia nữa.

“Người đến đây làm gì?” Câu nói đầy vẻ không chào đón này cũng không làm ảnh hưởng đến nụ cười của Y Y, đồ vật trang trí của Thủy Tạ Các đúng là đẹp hơn so với những nơi khác, vườn lan rất đẹp, nhưng đáng tiếc hôm nay chúng đều ảm đạm hết như chủ nhân của mình.

“Tặng người chút lễ vật.” Y Y nâng giỏ trúc trong tay mình lên, ý bảo.

Nhan Hề nghi hoặc tiếp nhận giỏ trúc, nhẹ nhàng vạch lớp vải màu xanh che phủ phía trên.

Hét một tiếng thất thanh, Nhan Hề lập tức dùng sức ném chiếc giỏ trong tay, một cái xác trẻ con chết lâu ngày lăn ra, vẻ mặt xanh tím, làn da bắt đầu xơ cứng, cho thấy đã được dùng thuốc giữ xác để bảo tồn.

“Đây...đây là cái gì?” Nhan Hề sợ hãi nhìn chằm chằm cái xác kia, đôi môi run rẩy kịch liệt.

Y Y thấy vậy chỉ nhún nhún vai, nhẹ nhàng ra dấu: “Mang thai sáu tháng, ta nghĩ người phải nhớ rõ chứ?”

Nhan Hề vẻ mặt điên cuồng, mơ hồ lẩm bẩm, vết bầm trên cổ nó còn nguyên như mới, nàng ta như phát điên nhào đến. Thân thể vốn dĩ yếu không biết lấy đâu ra sức lực mà đẩy Y Y ngã xuống đất.

Y Y bình thản nhìn vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt nàng ta, đôi mắt đẹp ngập vẻ thương hại. Thật xin lỗi, Nhan Hề, người không cứu được nó, bởi vì một người khác...không muốn gặp nó, thật xin lỗi.

Vì sao? Vì sao???...Nhan Hề cuối cùng cũng mệt mỏi, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Y Y tràn đầy oán độc: “Người! Đều tại người!!!” Nàng ta đột nhiên dùng sức bóp lấy cổ Y Y, ánh mắt đỏ rực đáng sợ như lệ quỷ: “Nếu không do người...Nếu không do người...”

Thế chất Y Y tốt hơn nàng ta rất nhiều, nếu đã muốn phản kháng thì nàng ta đâu phải đối thủ, vì thế cuối cùng cũng bị đẩy ra, Y Y sửa sang lại quần áo rồi cúi xuống nhìn nàng, ra dấu tay sắc như đao, mỉm cười nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn: “Là ta thì sao?” Nàng chậm rãi đến trước mặt Nhan Hề, hơi cúi người ngồi xuống, lấy tư thế của một người thắng cuộc mà bảo: Người, đã không còn là Nhan Hề của lúc trước.

Nàng cầm theo chiếc giỏ trúc chậm rãi ra cửa, Nhan Hề vẫn còn mất hồn ngồi ngơ ngác dưới đất, nước mắt ướt đầm khuôn mặt, trông như một con rối tinh xảo.

Nha đầu giữ của tên Tiểu Cúc, lúc Y Y đi ra thì ý bảo nàng: Ta mệt, dìu ta về phòng.

Tiểu Cúc không dám không nghe, nàng lập tức đỡ Y Y về tiểu viện. Trong viện trồng đầy dược thảo, rất nhiều cây đã ra hoa, trong bóng đêm tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt.

Bên trong kiến trúc rất trang nhã, nếu so sánh với Thủy Tạ Các thì đơn giản hơn nhiều. Y Y pha trà mời nàng ta, khiến nàng ta thụ sủng nhược kinh* không biết nên cầm hay nên uống. Mà người đối diện vẫn chỉ mỉm cười, ý bảo: Mới hái, nếm thử xem.

19. Chương 19: Nếu Không Phải Do Người...

Nhan Hề tự sát, treo cổ ở đại sảnh Thủy Tạ Các.

Nha hoàn Tiểu Cúc hầu hạ bên người nàng ta gác ngủ ở bên ngoài, sáng sớm hôm sau mới phát hiện. Yến Nam Thiên vốn dĩ sắp đặt nàng ta bên người Nhan Hề, là vì nàng ta luôn tỉnh táo, nhưng lần này chính nàng ta cũng không hiểu vì sao mình lại ngủ quên mất. Đầu óc cứ u u mê mê, Cận đề ra nghi vấn tối hôm đó tiểu thư có thái độ gì khác thường không, nàng ta nghĩ mãi cũng không ra.

Yến Nam Thiên không nói một lời canh giữ ở Thủy Tạ Các.

Lúc Y Y nghe tin, nàng vẫn lạnh nhạt pha trà, còn nhớ lúc mình gần quay về còn ra dấu lần cuối, ý bảo: Chỉ cần người còn sống, ta nhất định sẽ không thua.

Y Y biết nàng phải làm như vậy, yêu ghét đối với Yến Nam Thiên hay oán độc đối với mình, nàng sẵn sàng trả bất cứ giá nào để khiến hần hối hận, khiến hần vĩnh viễn không bao giờ chiếm được thứ mình muốn.

Y Y ném một tờ giấy trắng vào lò hương, nhìn từng đốm từng đốm lửa chậm rãi bén lên, biến tờ giấy thành màu đen. Mặt trên là tin tức từ Trầm Nhượng đưa đến —— Yến Nam Thiên và Nhan Hề lúc mới quen nhau.

Yến Nam Thiên sắc mặt đáng sợ, tay hần cầm một tờ giấy, mặt trên chỉ có vài chữ đơn giản: “Chia buồn, cẩn thận thân phận.”

Vài chữ này quả thật rất đơn giản, nhưng cái khiến hần biến sắc lại là dòng chữ cuối cùng: Lãnh.

Chữ này viết theo phong cách thư pháp của Nhan Chân Khanh, có thể bắt gặp ở hầu hết các bố cáo thông thường.

Lãnh Tuấn.

Phía dưới là một hàng chữ viết thanh tú: Mọi chuyện đều ổn.

Chưa kí tên.

Đây là lá thư hôm qua Cận phát hiện trên người một con bò câu đưa thư, bốn chữ kia, vô cùng vô cùng đơn giản, nhưng Yến Nam Thiên biết, đó chính là chữ của Nhan Hề.

Hần vỗ nhẹ xác chết lạnh như băng trong quan tài, nhớ rõ năm đó trên đường, người thiếu nữ ấy như một con bướm đêm nhẹ nhàng bay đến, chặn hờ hần một đao chí mạng.

Thật ra điều đó không cần thiết, mấy người đó sao có thể là đối thủ của hần. Chẳng qua thứ khiến Yến Nam Thiên khắc sâu trong lòng là, nàng là nữ nhân đầu tiên dám vì hần mà trả giá cả sinh mạng.

Mà nay, hần nhìn tờ giấy trắng trong tay, hồng nhan đã chết, hần nhẹ nhàng thở dài, tất cả, chỉ là âm mưu sao?

Hần không muốn nghĩ vậy, tay nắm chặt, giấy thành bụi phấn.

Đầu ngón tay lướt qua dung nhan không còn chút hơi ấm, hần nghĩ...Mặc kệ có phát sinh chuyện gì, nàng cũng không cần phải chết.

Mà Diệu thần y đứng bên cạnh đột nhiên kinh hãi, trang giấy trên tay Yến Nam Thiên...mặt trên...

Thì ra nàng cố tình giả chữ viết của Nhan Hề, muốn Lãnh Tuấn tự tay viết thư tín, vậy ra đó mới là mục đích.

Nhưng Yến Nam Thiên không hề điều tra thực hư, nữ tử như tiên nữ kia, đến tận bây giờ cũng không giải quyết được gì.

Chỉ có Y Y đôi khi nằm mơ thấy nàng, trong mơ nàng ta đầu tóc rối tung, đỏ mắt thê lương oán: “Nếu không phải do ngươi...Nếu không phải do ngươi...”

Y Y biết nửa câu sau là gì, đúng vậy, Nhan Hề, nếu không phải do ta, ngươi sẽ hạnh phúc đến nhường nào. Đáng tiếc thế giới này không tồn tại chữ nếu.

20. Chương 20: Người Đang Nghĩ Gì Vậy!!!!

Yến Nam Thiên đưa Y Y đến chỗ mẫu thân kính trà, đây kể ra cũng là lần đầu tiên từ sau khi họ thành hôn. Trong phủ bắt đầu có người thì thăm ra vào, khả năng nàng sẽ là nữ chủ nhân tương lai của Yến phủ.

Nhưng Yến lão phu nhân vô cùng kiên quyết, bà lạnh lùng nhìn Y Y quỳ trên mặt đất dâng trà, mặc cho nàng gờ cao bao lâu cũng không thềm đón lấy, bà thích Nhan Hề, còn nữ nhân trước mắt này không thể làm tròn đạo làm vợ, vì trong mắt nàng quá nhiều ích kỉ, quá nhiều chủ kiến, quá nhiều cố chấp.

Bà bị bệnh đã lâu, nhưng ánh mắt vẫn có thể nhìn thấy rõ tương lai của nàng.

Y Y quỳ trên mặt đất một canh giờ, sau đó nàng như thể hai tay vô lực làm đổ khay trà.

“Mẫu thân, người đừng tiếp tục khiến đại tẩu khó xử nữa.” Yến Nam Phi đứng bên cạnh không chịu được mở miệng, Y Y ngoái đầu nhìn về phía hắn, đó là một thiếu niên còn rất ngây thơ, có lẽ Yến Nam Thiên bảo vệ hắn rất tốt.

“Ngươi rút đi!” Lão phu nhân nằm trên giường bệnh khó nhọc nói, Yến Nam Thiên đứng phía sau cũng bước tới dịu dàng dạy: “Nàng về trước đi.”

Khi ra ngoài Y Y còn nghe rõ mồn một tiếng tranh luận ở bên trong, nàng âm thầm cười lạnh.

Buổi tối gió đột nhiên trở mạnh, Y Y choàng áo ngồi trên giường lắng nghe tiếng cành lá bị gió quật gãy, con mèo nhỏ cũng chạy lại, bắt an nằm trong lòng nàng.

Đầu lại bắt đầu đau, nàng cố gắng chịu đựng, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi con mèo trong lòng.

Chiết Hoa công tử giao hết công việc lại cho Cận rồi gấp gấp trở về, bước chân không chút khống chế chạy đến chỗ Y Y. Hắn đẩy cửa ra, trong phòng không đốt đèn, một màu đen bao trùm cả căn phòng, hợp với tiếng gió ào ào bên ngoài.

Điều này cũng không làm trở ngại tầm mắt hắn, hắn thấy nàng choàng áo ngồi trên giường, vừa mới bước qua, con mèo trong lòng nàng đã đứng lên, dựng thẳng bộ lông sắc nhọn gầm gừ uy hiếp.

Y Y nhẹ nhàng xoa đầu nó rồi buông nó ra.

Chiết Hoa công tử đi đến bên giường ôm lấy nàng, thấy bên môi nàng hiện rõ vết máu thì đưa tay cho nàng cắn.

Y Y biết hắn hỉ nộ vô thường* cũng không dám cắn thật, chỉ dám nghiêng đầu, co người nằm trong lòng hắn, vừa lắng nghe tiếng gió bên ngoài, vừa lặng lẽ chờ cơn đau đi qua.

*Vui buồn thất thường.

Chiết Hoa công tử nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, trong ánh mắt vậy mà lại xuất hiện vẻ dịu dàng của Yến Nam Thiên, ngay cả chiếc mặt nạ đồng trên mặt cũng không quá lạnh lẽo.

Y Y không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ. Tối qua nàng ngủ rất yên giấc, nha đầu hầu hạ nàng cũng đã đem chậu rửa mặt vào phòng, nàng bắt đầu mặc quần áo, tuy không nhìn thấy Yến Nam Thiên nhưng Y Y vốn luôn tỉnh giấc một mình, nàng cũng không thấy có gì không ổn.

Khi gặp hắn ở nhà ăn nàng mới hơi kinh ngạc, đã lâu rồi nàng không hề có thói quen gặp hắn ở nơi nào khác ngoài trên giường.

Yến Nam Thiên mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, viền áo màu vàng, buộc tóc cao, nắng sớm chiếu vào người hắt hắt khiến hắt thêm vài phần tôn quý.

Y Y vô cùng tự giác đến ngồi bên cạnh, Yến Nam Thiên lập tức vươn một tay ôm lấy thắt lưng nàng, một tay khác thì gấp thức ăn bỏ vào bát, một đôi đũa, một cái bát?

Đúng rồi, chắc trước giờ vẫn như thế, ngay cả nha hoàn cũng chỉ mang lên một bộ đồ ăn.

Hắn chấm nước chấm rồi đưa thức ăn đến trước mặt nàng, Y Y nhìn vào món ăn trước mặt mình do dự một chút rồi cũng há mồm ăn. Yến Nam Thiên nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đặt nàng ngồi lên đùi hắn rồi hai người cứ như vậy ăn hết bữa sáng, người một ngậm ta một ngậm, ngay cả nha hoàn đứng bên ngoài cũng phải đỏ mặt tía tai không dám nhìn.

Quả là một cảnh tình nùng ý mật.

Y Y đột nhiên nhớ lại chuyện mấy năm trước, khi đó nàng còn nhỏ, Doãn phu nhân cũng dứt cho nàng ăn hết như vậy, cũng không muốn mượn tay người khác. Nàng từng ngẩng đầu lên hỏi bà: “Mẫu thân, sao người tốt với con như vậy?”

Bà luôn cười tươi như hoa mà đáp: “Bởi vì con là tâm can bảo bối của ta mà.”

Hiện tại thì sao? Nàng trở nên tham sống sợ chết, người nàng yêu nhất, thi cốt cũng đã tàn.

Nước mắt bất giác tràn ra nơi khóe mắt, nàng máy móc ăn một ngụm thức ăn, vị như ăn sáp. Bỗng nàng phát hiện dưới thân mình có vật gì đó cứng rắn, lấy tay sờ thử mới biết nó là cái gì.

Y Y giây dựa đứng dậy, Yến Nam Thiên đột nhiên vươn tay không cho phép nàng lộn xộn, rồi nhẹ nhàng cúi xuống liếm nhẹ khóe môi nàng cười, nụ cười vừa có nét dịu dàng của Yến Nam Thiên, vừa có nét tà ác bá đạo của Tiểu Thiên Niệm, hắn cúi đầu thì thào vào tai nàng: “Nàng ăn gì mà bộ dáng...thật say lòng người.”

Vừa dứt câu hắn đã đứng dậy, nhẹ nhàng đặt nàng lên ghế, hắn đi đến cửa còn quay đầu lại nói: “Dùng bữa xong thì nhớ đến thỉnh an mẫu thân.”

Y Y ngồi trên ghế nhìn theo bóng dáng màu xanh nhạt, đến khi không còn nhìn thấy hắn nữa mới quay đầu nhìn căn phòng ngập trong ánh mặt trời, lại tựa như thiếu mất điều gì đó.

Chiếc đũa trên bàn vẫn còn đọng lại hơi ấm của hắn.

Nàng nghĩ vậy rồi đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, vội lấy chiếc bát ném mạnh vào góc tường, khiến nó vỡ thành hai nửa.

Doãn Thu Thủy, người đang nghĩ gì vậy!!!!

21. Chương 21: Thỉnh An Lão Phu Nhân.

Ăn xong bữa sáng, đương nhiên phải phụng mệnh đến thỉnh an lão phu nhân.

Lúc Y Y bước chân vào phòng lão phu nhân, sắc mặt bà lập tức thay đổi. Mấy người nha hoàn không biết phải làm sao, nhưng Y Y vẫn thành thật cầm lấy khay trà, sau đó quỳ xuống dâng trà một cách vô cùng quy củ.

“Người đừng mơ có thể được ta thừa nhận, dù người có muốn gì ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý!” Nói được một hơi dài như vậy, Yến lão phu nhân bắt đầu ho khan kịch liệt, nha hoàn bên cạnh có người định tiến lên nhưng bị Y Y vẫy tay bảo các nàng lui ra.

Bọn họ nhìn thoáng qua nhau rồi vẫn yên lặng lui xuống.

Y Y đứng dậy, bắt tay ra dấu: Ta muốn cái gì?

Yến lão phu nhân đột nhiên không dám nhìn vào mắt nàng, trong đó tại sao lại khiến người ta bất an như vậy?

“Y Y.” Giọng nói Yến lão phu nhân dịu đi vài phần: “Người cũng có mẫu thân, nàng hẳn cũng rất yêu thương người, người hãy thử hỏi lấy lương tâm của mình xem, người vào Yến phủ có thật là vì Thiên nhi không?”

Vốn là lời giảng nhân nghĩa, nhưng không hiểu sao người trước mặt lại nổi giận, nàng xông tới nắm lấy cổ áo bà, khoảng cách gần như vậy khiến bà rốt cuộc cũng có thể thấy rõ, bên trong ánh mắt nàng là vô hạn oán độc!

Mẫu thân của ta! Mẫu thân của ta! Người có tư cách gì nhắc đến mẫu thân của ta!

Y Y gắt gao kéo lấy cổ áo Yến lão phu nhân khiến bà dần dần cảm thấy khó thở, ngay khi bà nghĩ Y Y sẽ cứ như vậy mà giết mình, thì nàng buông tay.

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ giễu cợt, Y Y lạnh lùng nhìn Yến lão phu nhân, bà ta đột nhiên sợ hãi thái độ đó của nàng, đang định gọi người thì Y Y với tay lấy ly trà, lấy một tư thế vô cùng đẹp mắt hất nước trà vào người bà.

Lúc Yến Nam Thiên bước vào tiểu viện thì Y Y đang đứng trong sân phơi được thảo, quần áo màu vàng nhạt, mái tóc dài của nàng vẫn đen như mực, cả người toát lên vẻ đẹp dịu dàng khiến nàng trông như một nàng tiên hạ phàm.

Hắn không để ý tay nàng đầy bùn đất mà bế nàng vào phòng, đặt nàng lên giường rồi áp mặt mình vào mặt nàng, nhìn nàng chăm chú.

Hắn nhờ Yến Nam Phi mà biết được chuyện khi sáng, cứ tưởng tượng đến cảnh mặt mẫu thân đầy lá trà, hẳn thật không biết nên khóc hay nên cười. Y Y ngồi đối diện nhìn hắn đầy đề phòng, thấy hắn nâng tay thì như vô ý thức rụt người lại.

Yến Nam Thiên cũng không quá tức giận, hắn cũng hiểu tính tình của mẫu thân mình.

“Sợ?” Hắn cười nhìn Y Y rồi gõ nhẹ vào đầu nàng: “Sợ mà còn dám gây phiền phức cho ta sao?”

Y Y thấy hắn không có dấu hiệu tức giận mới chậm chậm bình tĩnh lại, Yến Nam Thiên bỗng nhiên kéo nàng tựa vào ngực, mùi thảo dược nhẹ nhàng xông vào mũi hắn, khiến hắn đột nhiên nhớ về nhiều năm trước, mẫu thân và hắn sống nương tựa vào nhau, lúc đó hắn vẫn còn được gọi là Tiểu Thiên Niệm.

Có lẽ Y Y không thể tưởng tượng, Yến lão phu nhân ốm yếu nằm liệt giường kia cũng từng có một thời trẻ tuổi xinh đẹp, bà là một người chưa thành thân nhưng lại có một đứa con, hai mẹ con họ gian nan sống qua ngày, chính cuộc sống khốn khổ khi ấy đã biến bà thành một người phụ nữ với cá tính mạnh mẽ.

Nhưng vận mệnh vẫn không chịu buông tha, về sau bà bị một tên vô lại đầu đường ức hiếp, buộc phải gả cho hắn, cả ngày bị đánh đập, hắn xuống tay chẳng thêm phân nặng nhẹ.

Khi đó trên người Yến Nam Thiên không có tiền bạc gì, sau khi sinh Yến Nam Phi thì hoàn cảnh càng thêm gian nan, Yến Nam Thiên từ nhỏ đã làm vài công việc vặt vãnh để kiếm tiền phụ giúp mẫu thân, nhưng tên vô lại kia lại bắt đầu lợi dụng nhan sắc của bà để làm vài trò đồi bại.

Cơn ác mộng này chỉ chấm dứt khi Yến Nam Thiên giết chết hắn, một nhà ba người họ bắt đầu mai danh ẩn tích.

Yến Nam Thiên bắt đầu làm dân môi chỉ đơn giản là vì tiền, cơ thể Yến lão phu nhân khi đó rất yếu ớt, tiền chữa bệnh đắt đến cắt cổ, mà Yến Nam Phi muốn đọc sách, Yến Nam Thiên cũng không muốn khiến thằng bé phải giống mình.

Mà về sau, tiền có, công việc có, nhưng lại không thu tay được.

Yến Nam Thiên dịu dàng xoa mái tóc dài của Y Y, như thể nàng vẫn còn là cô tiểu thư gầy đàn chơi nhạc trong đình viện sâu thẳm sau bức tường viện cao cao năm ấy.

“Y Y, bà cũng có nỗi khổ tâm của riêng mình, nàng đừng để bụng.”

Diệu thần y vốn được đặc biệt mời đến để xem bệnh cho Nhan Hề, nay Nhan Hề đã mất nhưng ông lại trở thành khách quen của Yến phủ.

Yến Nam Thiên biết quan hệ giữa ông và Doãn Thu Thủy xưa nay rất tốt, cũng không hề tỏ vẻ gì, mà thuốc của Yến lão phu nhân cũng là do một tay ông kê đơn.

Có đôi khi ông cầm phương thuốc mới, có đôi khi thì tìm vài chứng bệnh hiếm gặp đến tìm Y Y, tuy ngoài mặt nàng không biểu hiện gì nhưng đối với y thuật vẫn một lòng say mê, hai người thường ngồi đến tận chiều tối, thẳng đến khi Yến Nam Thiên trở về đuổi khách.

Y Y đa số dùng tay để giao tiếp, thỉnh thoảng Diệu thần y không hiểu ý nên đành viết tay. Yến Nam Thiên cũng thường xuyên lật xem nét chữ của nàng, càng nhìn càng thấy hùng hực, vì vậy lại lòi Y Y đang nằm trên giường ngồi dậy, ý bắt nàng cầm đuốc soi đèn cùng hắn luận chữ viết.

Y Y không chịu nổi tính tình trẻ con này của Yến Nam Thiên, viết chưa được hai chữ đã lăn ra ngủ gục trên vai hắn.

Hắn lay nàng tỉnh dậy, nàng cũng không kiên nhẫn đẩy hắn, đẩy qua đẩy lại rồi lại bùng lửa. Yến Nam Thiên bày ra tư thế muốn nàng, thấy nàng nửa tỉnh nửa mê không giống như rắn yêu mà hết như cô bé con ngây thơ chưa biết sự đời.

22. Chương 22: Người Không Nên Dọa Nữ Nhân Của Ta Như Vậy.

Hiển nhiên mấy hôm gần đây cơn giận của Yến lão phu nhân càng lúc càng lớn, Yến Nam Thiên cũng vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng Y Y không so đo với bà làm gì, sức khỏe bà cũng ngày càng tiến triển tích cực, tất cả đều nhờ công của Diệu thần y.

Yến Nam Thiên nhìn Y Y cả ngày phơi phơi hái hái thảo dược, cũng không biết trong đầu nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Thời tiết dần ấm lên, thấy nàng lúc nào cũng thui thủi trong phủ kể cũng buồn, vừa hay Yến Nam Thiên đang định ra ngoài kiểm tra việc kinh doanh, hắn định bụng bảo nàng chuẩn bị một chút rồi dẫn nàng đi chơi.

Trước kia Yến Nam Thiên toàn một mình ra ngoài nên không biết, nay dắt thêm một người lại phải chuẩn bị biết bao nhiêu thứ, hắn nghĩ phải chuẩn bị cho nàng kĩ một chút, mang theo rất nhiều hòm thuốc khác nhau.

Cứ như vậy dẫn theo vài người hầu vừa ý, hai vợ chồng Yến gia dắt theo một đoàn người chậm rãi rời khỏi phủ.

Y Y rất vui vẻ, đã nhiều năm không được ra ngoài nên nàng vô cùng tò mò thò đầu ra khỏi rèm xe ngắm phố phường náo nhiệt. Yến Nam Thiên thấy vậy thì kéo nàng lại ngồi trên đùi hắn.

Tháng năm, muôn hoa đua nở.

Y Y rất thích mấy đóa hoa màu trắng, cứ ngó nghiêng xung quanh mãi, Yến Nam Thiên thấy nàng vui như đứa trẻ nên tâm tình cũng rất tốt.

“Gia.” Người bên ngoài nhẹ giọng nói: “Đã đến đường chính.”

Yến Nam Thiên ừ một tiếng trả lời, đường chính, người qua lại rất đông, tất nhiên kẻ lắm la lắm lét cũng rất nhiều, xe ngựa xa hoa thế này chẳng khác gì đang mời mọc: Gia ta rất nhiều tiền, đến cướp ta đi, đến cướp ta đi.

Ban đêm họ nghỉ tạm tại một khách điểm ở trấn trên, suốt quãng đường xe ngựa cũng không xóc nảy nên Y Y cũng không mệt lắm, nàng quyết định đi loanh quanh một vòng. Yến Nam Thiên nghĩ dù gì cũng là địa bàn của mình nên không nói gì.

Y Y ngồi sau một ngọn núi giả, có người lảng lảng đến gần. Tất cả những người học y trí nhớ đều rất tốt, Y Y nhận ra hắn...là Lãnh Tuấn.

Xem ra đến tận bây giờ hắn vẫn chưa buông tha cho việc điều tra thân thế của Yến Nam Thiên.

“Doãn tiểu thư.” Lãnh Tuấn nói chuyện rất thẳng thắn: “Tại hạ không biết vì sao cô không chịu xác nhận thân phận thật sự của Yến Nam Thiên, cô đã phải chịu nhiều uất ức, Doãn phu nhân lại qua đời, trong lòng cô thật không lưu lại tí cảm xúc nào sao?”

Y Y vẫn nhìn chăm chú vào ngọn núi giả, Lãnh Tuấn thấy vậy trong lời nói lộ ra chút xem thường: “Thứ lỗi cho tại hạ nói thẳng, nếu như đệ nhất tài nữ Doãn Thu Thủy chỉ là một nữ nhân tham luyến chi tình mà quên đi đại nghĩa, không khỏi khiến người trong thiên hạ chê cười.”

Không nhận được câu trả lời, người phía sau còn định nói điều gì đó lại đột nhiên rút lui cực nhanh chóng, một lát sau thì Cận bước đến: “Phu nhân, nên dừng bữa.”

Từ sau khi Yến Nam Thiên đưa nàng từ quan phủ trở về, thái độ của hắn trở nên rất cung kính, cũng không lại gần nàng như trước, còn xưng hô thì không biết thay đổi từ khi nào.

Y Y nhàn nhạt phũ phũ quần áo, chậm rãi đi theo Cận, vạch trần hắn...Cho dù ta có vạch trần hắn thì người có năng lực gì chứ, Lãnh Tuấn?

Bữa tối rất phong phú, Yến Nam Thiên vốn không phải người quá chú trọng đến chuyện ăn uống, nhưng vì đợt này có dẫn Y Y theo nên yêu cầu đương nhiên cũng nghiêm khắc hơn trước. Những người theo hầu chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, nhưng họ đều âm thầm xác định vị phu nhân này cực kỳ quan trọng, vì vậy cũng sinh ra rất nhiều lời a dua nịnh hót.

Y Y vẫn kỳ lạ như trước, gặp ai cũng thản nhiên mỉm cười, vừa bình thản lại vừa xa cách.

Chỉ có Yến Nam Thiên là hiểu, giữa Doãn Thu Thủy khi này và người ngoài lúc nào cũng có một bức tường vô hình ngăn cách mọi cảm xúc.

Họ đi thẳng về phía Nam, đến trấn Giang Đình.

Yến Nam Thiên ban ngày bận rộn chuyện làm ăn, nên bảo Cận dẫn Y Y đi tham quan chung quanh cho khuây khỏa.

Trời tờ mờ sáng, Y Y ngủ rất sâu giấc, Chiết Hoa công tử từ ngoài bước vào phòng, tuy cả đêm không ngủ nhưng thần sắc hắn vẫn sáng láng, hắn vươn tay ôm Y Y vào lòng, thấy snàng lơ mơ mở mắt hắn cũng chỉ cười: “Đưa nàng đi ngắm mặt trời mọc.”

Ngắm mặt trời mọc ở trấn Giang Đình, có một nơi tầm nhìn rất tốt.

Đến chân núi.

Y Y đến đây mới hoảng hốt nghĩ đến bốn chữ: Núi cao chót vót.

Chiết Hoa công tử khó xử nói: “Núi này không có sơn tặc, nhưng nàng lại không có võ công, làm sao lên đây?”

Y Y trời sinh tính tình lạnh nhạt, đã bao lâu rồi không có người đùa giỡn với nàng như vậy? Không nói một lời, nàng quay phắt người lại, bày ra bộ dạng ‘không đi càng tốt’.

Vừa mới bước được một bước, thắt lưng đã bị người ôm lấy, Yến Nam Thiên khẽ cười bên tai nàng: “Xem ra Tiểu mỗ đành phải cung kính ôm nàng lên núi rồi.”

Y Y gần như vô ý thức siết chặt lấy đôi vai rộng lớn của hắn, chỉ đến khi bốn mắt nhìn nhau, nàng mới phát hiện hành vi này ủy mị biết bao nhiêu.

Y Y còn chưa kịp thu tay lại đã cảm nhận được hông mình bị siết chặt, khuôn mặt tiếp xúc với đôi môi hắn. Tiếng rên rỉ thỏa mãn đột nhiên bật ra khỏi môi, nàng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên ánh mắt Chiết Hoa công tử tối lại, tùy tay kéo nàng vào sâu trong bụi cỏ bên cạnh.

Đôi môi nóng bỏng xâm chiếm, bàn tay tiến vào nơi thần bí của nàng, dưới chân núi yên tĩnh không chút tiếng động, sương đọng trên vai áo ẩm ướt, khiến Chiết Hoa công tử cảm thấy tình thú dạt dào, xem nhẹ ánh mắt lóe lên một tia nhục nhã dưới thân.

“Tiểu huynh?” Ngay thời điểm quan trọng thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài người không thiết thực.

Động tác của Chiết Hoa công tử vô cùng kịch liệt, nhưng khi nghe thấy tiếng gọi, theo bản năng cũng nhìn thoáng qua người dưới thân mình, ánh mắt nàng khi này có chút sợ hãi.

Nhẹ thở dài một hơi, hần kéo nàng đứng dậy, đồng thời lấy áo choàng bọc kín người nàng lại.

“Ai da Tiểu huynh, quả thật là huynh! Chắc chắn, cứ nghe người ta nói Tiểu huynh không háo sắc, xem ra...lời đồn quả thật không đáng tin...” Người này đương nhiên Y Y không biết, nhưng Chiết Hoa công tử có thể nhận ra, hần là hái hoa thần Túy Dương Phong.

Coi như là khách hàng số một của Chiết Hoa công tử.

Chiết Hoa công tử nhận được ánh mắt trào phúng của Y Y, rõ ràng là ý ‘Người như ngươi thật sự không gần nữ sắc?’, hần vội phân bua: “Trước kia thật sự chưa từng làm chuyện này, được không?”

Sau đó quay đầu về phía Túy Dương Phong: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Túy Dương Phong không hề cảm nhận được chút nguy hiểm nào, tiếp tục cười vang: “Tại hạ cũng không ngờ Tiểu huynh cũng hưng trí như vậy, ta vì muốn ngắm mặt trời mọc mới đến đây. Thấy Tiểu huynh nên tiện thể đến chào hỏi một tiếng.”

Chiết Hoa công tử vẫn mang theo chút ý cười: “VẬY huynh cứ thông thả.”

Y Y chỉ cảm thấy có một sức mạnh cực lớn kéo nàng vào lòng Chiết Hoa công tử, bên tai là tiếng đao kiếm vun vút lạnh lẽo, chỉ một tiếng rồi lại an tĩnh.

Chiết Hoa công tử như đang lầu bầu: “Chào hỏi đúng lúc như vậy, ngươi không nên dọa nữ nhân của ta như vậy.”

Lặng nhặng mất một lúc nên hai người chỉ có thể ngắm mặt trời lên cao. Hần ôm nàng giục ngựa quay về, cố ý ấn nàng vào trong ngực, không để nàng quay đầu lại.

23. Chương 23: Dụ Dỗ Nàng Ta Làm Chuyện Vô Lại.

Y Y cũng không định quay đầu lại nhìn, đôi tay ôm lấy hông nàng tuy thô ráp, nhưng vẫn sạch sẽ ấm áp như trước, nhưng không ai biết trên đó rốt cuộc đã vậy biết bao máu thịt.

Buổi chiều tại trấn Giang Liễu, Cận đem về một tin, thành Giang Hồ đột nhiên xuất hiện bệnh dịch, xin chỉ thị của Yến Nam Thiên xem có nên thay đổi tuyến đường hay không. Hần lập tức tính toán quãng đường trên bản đồ rồi thay đổi lịch trình, bỗng có người giữ chặt lấy ống tay áo, Y Y nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo đi xem đi.

Vì vậy hần thả cây bút trong tay ra, nói với Cận: “Đường cũ đi.”

Vào thành Giang Hồ bọn họ mới phát hiện tình huống nghiêm trọng đến mức nào.

Tình hình bệnh dịch so với quá khứ còn ghê gớm hơn nhiều, những người bị nhiễm bệnh toàn thân thối rữa, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Quan binh nơi này sau khi phát hiện bệnh dịch đã ra lệnh thiêu hủy, rất nhiều nơi bây giờ chỉ còn lại chút tro tàn.

Triều đình đương nhiên cũng điều rất nhiều cao y đến đây, nhưng họ nghiên cứu bao lâu cũng không thể phát hiện ra vấn đề là do đâu.

Trong thành đặt lệnh chỉ cho phép vào, không cho phép ra, thật ra điều này cũng vô nghĩa thôi, dịch bệnh nghiêm trọng thế này ai còn dám đi vào.

Ngày đó khi vào thành, Yến Nam Thiên chắc hẳn sẽ gặp rắc rối, cũng may tuy thanh danh Chiết Hoa công tử chẳng ra sao, nhưng Yến Nam Thiên tiếng lành đồn xa, lúc vào thành thủ quan còn khuyên mất một lúc lâu.

Y Y tìm đến nơi đầu tiên phát bệnh trong thành, tỉ mỉ tìm hết nơi này đến nơi khác. Yển Nam Thiên một tắc cũng không rời nàng, tất cả đều đã cháy đen, rất khó có thể tìm ra manh mối, mà trong thành cũng không còn cơ thể nào nguyên vẹn để mà phân tích.

Một khi cái chết đến gần, con người ta theo bản năng luôn cảm thấy sợ hãi.

Tỉ mỉ tìm kiếm cũng mất hết một tháng trời.

Ban đêm người đi lại cũng thưa dần, Yển Nam Thiên ôm cả người Y Y trở về, Cận yên lặng theo sau, bên đường bỗng vang lên tiếng rao hoành thánh của một ông lão, hần liền ôm nàng đi qua.

“Ông chủ, cho ba bát hoành thánh.” Yển Nam Thiên ngồi xuống cạnh bàn, Y Y do dự một lát rồi cũng ngồi xuống. Ông chủ vừa lên tiếng ‘tới ngay’ thì có một đại hán tiến tới: “Ông chủ, cho hai cái bánh bao.”

Ông chủ liếc hần một cái rồi im lặng, run run bưng hai cái bánh bao đi qua, hần bỏ lại hai đồng tiền rồi đi thẳng.

Ông bưng ba bát lại chỗ họ, cúi đầu hít một tiếng: “Nghịch chương.”

Yển Nam Thiên hỏi: “Không phải đã trả tiền rồi sao?”

Ông chủ nghe vậy thì lắc đầu: “Đại gia, lão nhân thật ra không phải thán mấy đồng lẻ này. Aiii, bên kia đường không biết có tiểu thiếp nhà ai trốn ra, thần trí điên điên khùng khùng, mấy tên khốn thấy vậy thì đi mua đồ ăn đến để dụ dỗ nàng ta làm chuyện vô lại, aiii...”

Ánh mắt Yển Nam Thiên đột nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo, định đứng dậy bước đến xem thử, Cận do dự một chút rồi để lại bạc, cùng Y Y đến đó.

Quanh co một lúc, cuối cùng ba người họ đến một góc tối, quả thực thấy vài tên vô lại vây quanh một nữ tử quần áo tả tơi, ai làm việc nấy, mà nàng kia không được tỉnh táo, mặc kệ người ta đè lên người mình, chỉ chăm chăm cắn bánh bao trong tay.

Vài tên nhìn thấy họ, Yển Nam Thiên vốn là người cao lớn, hơn nữa phía sau còn có Cận cầm trường kiếm trong tay, điệu bộ phụng phịu, ra vẻ ‘ta là cao thủ’, mấy tên vô lại thấy vậy cũng không dám lỗ mãng, quay người chuẩn đi.

Yển Nam Thiên cũng không đuổi theo, xoay người định rời đi, nhưng Y Y đã bước qua chỗ nữ nhân nọ.

Nàng kia tuy tóc tai tán loạn, quần áo tả tơi, trên người bốc mùi kỳ lạ, nhưng mặt mũi nếu được lau rửa cẩn thận, quả thật rất xinh đẹp.

Nàng ta giờ này chỉ lo cắn bánh bao trong tay, Y Y nhìn thấy thì quay người che miệng cúi đầu kêu một tiếng. Yển Nam Thiên lập tức bay qua kéo nàng lại, vừa vươn tay nâng mặt Y Y lên đã thấy khuôn mặt nàng đầy nước mắt.

“Y Y?” Hần vỗ nhẹ lưng nàng: “Nàng sao vậy, Y Y?”

Cận ở phía sau hơi nhú mày, đó chẳng phải là thiên kim nhà họ Liễu ở Liễu Châu, Liễu Như Ti sao?

Đúng rồi, Doãn gia trang vốn ở Liễu Châu, nói vậy Y Y cũng quen nàng ta?

Nhưng không phải nàng ta bị Thiên tổng binh mua sao? Sao lại ở nơi này?

Y Y đưa rất nhiều thức ăn cho nàng, nàng ta do dự một lát rồi cũng nhận lấy bỏ vào miệng, ánh mắt chăm chăm nhìn Y Y. Giống như một con chó nhỏ đáng thương bị chủ nhân bỏ rơi.

Liễu Như Ti có thể xem là một trong số ít bạn bè tốt của Doãn Thu Thủy, nàng chơi tì bà rất hay, pha trà cũng rất ngon. Khi xưa người của Liễu phủ thường dẫn nàng đến Doãn gia trang làm khách.

Lúc trước... Y Y cũng vì nàng mới hạ vô ảnh tán – một loại kịch độc lên người Chiết Hoa công tử. Đến hôm nay gặp lại, dường như đã qua mấy đời.

Chiết Hoa công tử mỗi khi ra tay đều rất cao giá, không ai điên mà bỏ ra một số tiền lớn mua hàng rồi vứt ở bên đường như vậy, Y Y ẩn ẩn mỗi nỗi dự cảm xấu.

Thành Giang Hồe...là do Thiên tổng binh phái người phong tỏa?

Y Y nhẹ nhàng cởi vạt áo của Liễu Như Ti ra, nàng cũng không phản kháng, xung quanh chỗ họ ngồi có thứ chất dịch màu vàng bốc mùi hôi thối, mọi người đều nghĩ cái mùi kỳ lạ đó là do nàng không tắm rửa mà thành, vì vậy mới không bắn khoả mà gỡ trừ với nàng.

Thiên tổng binh hẳn là lo lắng nàng bị nhiễm bệnh, lo lắng bị nàng liên lụy lại không dám để lộ, nên mới ném nàng ra đây.

Y Y xoay người lại nhưng không tỏ vẻ gì, Yến Nam Thiên lập tức ôm nàng vào ngực, không cho nàng mở miệng đã giục ngựa quay về. Dù Y Y nắm chặt vạt áo hắn, hắn cũng không nhìn.

Y Y cũng không định quay đầu lại nhìn, đôi tay ôm lấy hông nàng tuy thô ráp, nhưng vẫn sạch sẽ ấm áp như trước, nhưng không ai biết trên đó rốt cuộc đã vậy biết bao máu thịt.

Buổi chiều tại trấn Giang Liễu, Cận đem về một tin, thành Giang Hồe đột nhiên xuất hiện bệnh dịch, xin chỉ thị của Yến Nam Thiên xem có nên thay đổi tuyến đường hay không. Hắn lập tức tính toán quãng đường trên bản đồ rồi thay đổi lịch trình, bỗng có người giữ chặt lấy ống tay áo, Y Y nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo đi xem đi.

Vì vậy hắn thả cây bút trong tay ra, nói với Cận: “Đường cũ đi.”

Vào thành Giang Hồe bọn họ mới phát hiện tình huống nghiêm trọng đến mức nào.

Tình hình bệnh dịch so với quá khứ còn ghê gớm hơn nhiều, những người bị nhiễm bệnh toàn thân thối rữa, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Quan binh nơi này sau khi phát hiện bệnh dịch đã ra lệnh thiêu hủy, rất nhiều nơi bây giờ chỉ còn lại chút tro tàn.

Triều đình đương nhiên cũng điều rất nhiều cao y đến đây, nhưng họ nghiên cứu bao lâu cũng không thể phát hiện ra vấn đề là do đâu.

Trong thành đặt lệnh chỉ cho phép vào, không cho phép ra, thật ra điều này cũng vô nghĩa thôi, dịch bệnh nghiêm trọng thế này ai còn dám đi vào.

Ngày đó khi vào thành, Yến Nam Thiên chắc chắn sẽ gặp rắc rối, cũng may tuy thanh danh Chiết Hoa công tử chẳng ra sao, nhưng Yến Nam Thiên tiếng lành đồn xa, lúc vào thành thủ quan còn khuyển mắt một lúc lâu.

Y Y tìm đến nơi đầu tiên phát bệnh trong thành, tỉ mỉ tìm hết nơi này đến nơi khác. Yến Nam Thiên một tác cũng không rời nàng, tất cả đều đã cháy đen, rất khó có thể tìm ra manh mối, mà trong thành cũng không còn cơ thể nào nguyên vẹn để mà phân tích.

Một khi cái chết đến gần, con người ta theo bản năng luôn cảm thấy sợ hãi.

Tỉ mỉ tìm kiếm cũng mất hết một tháng trời.

Ban đêm người đi lại cũng thưa dần, Yến Nam Thiên ôm cả người Y Y trở về, Cận yên lặng theo sau, bên đường bỗng vang lên tiếng rao hoành thánh của một ông lão, hắn liền ôm nàng đi qua.

“Ông chủ, cho ba bát hoành thánh.” Yến Nam Thiên ngồi xuống cạnh bàn, Y Y do dự một lát rồi cũng ngồi xuống. Ông chủ vừa lên tiếng ‘tới ngay’ thì có một đại hán tiến tới: “Ông chủ, cho hai cái bánh bao.”

Ông chủ liếc hắn một cái rồi im lặng, run run bưng hai cái bánh bao đi qua, hắn bỏ lại hai đồng tiền rồi đi thẳng.

Ông bưng ba bát lại chỗ họ, cúi đầu hít một tiếng: “Nghịch chương.”

Yến Nam Thiên hỏi: “Không phải đã trả tiền rồi sao?”

Ông chủ nghe vậy thì lắc đầu: “Đại gia, lão nhân thật ra không phải thán mấy đồng lẻ này. Aiii, bên kia đường không biết có tiểu thiếp nhà ai trốn ra, thần trí điên điên khùng khùng, mấy tên khốn thấy vậy thì đi mua đồ ăn đến để dụ dỗ nàng ta làm chuyện vô lại, aiii...”

Ánh mắt Yến Nam Thiên đột nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo, định đứng dậy bước đến xem thử, Cận do dự một chút rồi để lại bạc, cùng Y Y đến đó.

Quanh co một lúc, cuối cùng ba người họ đến một góc tối, quả thực thấy vài tên vô lại vây quanh một nữ tử quần áo tả tơi, ai làm việc này, mà nàng kia không được tỉnh táo, mặc kệ người ta đè lên người mình, chỉ chăm chăm cắn bánh bao trong tay.

Vài tên nhìn thấy họ, Yến Nam Thiên vốn là người cao lớn, hơn nữa phía sau còn có Cận cầm trường kiếm trong tay, điệu bộ phụng phịu, ra vẻ ‘ta là cao thủ’, mấy tên vô lại thấy vậy cũng không dám lỗ mãng, quay người chuẩn đi.

Yến Nam Thiên cũng không đuổi theo, xoay người định rời đi, nhưng Y Y đã bước qua chỗ nữ nhân nọ.

Nàng kia tuy tóc tai tán loạn, quần áo tả tơi, trên người bốc mùi kỳ lạ, nhưng mặt mũi nếu được lau rửa cẩn thận, quả thật rất xinh đẹp.

Nàng ta giờ này chỉ lo cắn bánh bao trong tay, Y Y nhìn thấy thì quay người che miệng cúi đầu kêu một tiếng. Yến Nam Thiên lập tức bay qua kéo nàng lại, vừa vươn tay nâng mặt Y Y lên đã thấy khuôn mặt nàng đầy nước mắt.

“Y Y?” Hắn vỗ nhẹ lưng nàng: “Nàng sao vậy, Y Y?”

Cận ở phía sau hơi nhú mào, đó chẳng phải là thiên kim nhà họ Liễu ở Liễu Châu, Liễu Như Ti sao?

Đúng rồi, Doãn gia trang vốn ở Liễu Châu, nói vậy Y Y cũng quen nàng ta?

Nhưng không phải nàng ta bị Thiên tổng binh mua sao? Sao lại ở nơi này?

Y Y đưa rất nhiều thức ăn cho nàng, nàng ta do dự một lát rồi cũng nhận lấy bỏ vào miệng, ánh mắt chăm chăm nhìn Y Y. Giống như một con chó nhỏ đáng thương bị chủ nhân bỏ rơi.

Liễu Như Ti có thể xem là một trong số ít bạn bè tốt của Doãn Thu Thủy, nàng chơi tì bà rất hay, pha trà cũng rất ngon. Khi xưa người của Liễu phủ thường dẫn nàng đến Doãn gia trang làm khách.

Lúc trước... Y Y cũng vì nàng mới hạ vô ảnh tán – một loại kịch độc lên người Chiết Hoa công tử. Đến hôm nay gặp lại, dường như đã qua mấy đời.

Chiết Hoa công tử mỗi khi ra tay đều rất cao giá, không ai điên mà bỏ ra một số tiền lớn mua hàng rồi vứt ở bên đường như vậy, Y Y ẩn ẩn mỗi nỗi dự cảm xấu.

Thành Giang Hồ...là do Thiên tổng binh phái người phong tỏa?

Y Y nhẹ nhàng cởi vạt áo của Liễu Như Ti ra, nàng cũng không phản kháng, xung quanh chỗ họ ngồi có thứ chất dịch màu vàng bốc mùi hôi thối, mọi người đều nghĩ cái mùi kỳ lạ đó là do nàng không tắm rửa mà thành, vì vậy mới không bán khoản mà giới trò với nàng.

Thiên tổng binh hẳn là lo lắng nàng bị nhiễm bệnh, lo lắng bị nàng liên lụy lại không dám để lộ, nên mới ném nàng ra đây.

Y Y xoay người lại nhưng không tỏ vẻ gì, Yến Nam Thiên lập tức ôm nàng vào ngực, không cho nàng mở miệng đã giục ngựa quay về. Dù Y Y nắm chặt vạt áo hắn, hắn cũng không nhìn.

24. Chương 24: Xin Hãy Sống Sót.

Yến Nam Thiên đang tắm, lúc hắn tắm rửa Cận đều im lặng canh giữ ở bên ngoài, đương nhiên không ai có thể tiến vào.

Nhưng bây giờ lại có.

Yến Nam Thiên dựa lưng vào bồn tắm, không quay đầu cũng biết người vào là ai.

Hắn khẽ thở dài, hắn sao có thể không biết ý đồ nàng đến đây là gì chứ?

Nàng không đến gần, Yến Nam Thiên ngẩng đầu, người trước mắt mặc một chiếc váy trắng tinh, cổ tay thêu hình lá sen, tóc đen dùng dây buộc tóc trân châu buộc lên, vài sợi tóc rủ xuống, trong ánh nền lập lờ, khiến Yến Nam Thiên ngỡ như mình đang nằm mơ.

Về sau hắn vẫn chưa dám xác định rằng đêm đó mình có phải đang mộng xuân hay không.

Nàng múa một điệu múa đầy ma mị, váy áo phiêu dật, lay động lòng người, đánh thẳng vào dục vọng trong hắn.

Yến Nam Thiên không chế bản thân không bước qua, hắn cảm thấy lý trí của mình hết như xiêm y của nàng, từng lớp từng lớp được cởi bỏ. Nàng xinh đẹp xoay tròn, quần áo cũng theo đó chảy xuống, hương diễm như tơ.

Đến khi chỉ còn lớp nội y trong suốt, nàng xinh đẹp dựa nửa người vào bình phong, dùng tay, dùng đôi mắt xinh đẹp ngược lên, nhìn vào hắn đang ngồi trong bồn tắm.

Yến Nam Thiên cảm thấy cổ họng mình như đang bị thiêu đốt, khiến hắn ngay cả mở miệng cũng rất gian nan: “Lại đây.” Hắn khàn khàn lên tiếng.

Người đứng trước bình phong chỉ mỉm cười, hồi lâu mới nghiêng người khẽ vuốt bắp chân. Yến Nam Thiên vốn luôn tự hào vì tính nhẫn nại của mình, nhưng bây giờ hắn cảm thấy bản thân thật nực cười.

Đôi khi, không chế bản thân mới là việc khó nhất.

Hắn đứng dậy bước qua ôm lấy nàng, muốn đi thẳng vào vấn đề, nhưng nàng lại chậm rãi quỳ xuống, khẽ nhếch miệng ngậm lấy thứ đàn ông của hắn. Yến Nam Thiên hít sâu một hơi, một tay nắm chặt đầu vai nàng, cúi đầu khẽ rên rỉ.

Ngón tay trượt xuống, tham lam tiến vào chốn đào nguyên, hắn thấy nàng đã bắt đầu động tình, ôn nhu trấn an rồi thỏa mãn cả hai. Đến lúc hắn không thể không chế nữa thì nàng đột nhiên đẩy hắn ra.

Lúc này Yến Nam Thiên đâu thể chịu được cảm giác trống rỗng đột nhiên ập tới đó, ôm lấy nàng kéo qua bên người, tiến sâu vào nơi ấm áp, chỉ khi nhìn thấy vẻ kháng cự mạnh mẽ trong mắt nàng, hắn mới thở dài, vuốt ve mặt nàng rồi lên tiếng: “Cận.”

“Gia.” Cận tất nhiên cũng nghe được chuyện gì đang diễn ra, nhưng làm như không biết.

“Đi đi, đưa người về đây.” Cảm nhận được ánh mắt vui vẻ của người dưới thân, Yến Nam Thiên chỉ có thể thở dài, Y Y, Yến Nam Thiên không phải là người ham mê sắc dục, chỉ hy vọng nàng đối với ta đừng tính toán gì, nàng có hiểu không?

“Nhưng thưa Gia...” Cận hơi do dự, Y Y lại sử dụng kỹ xảo của đầu lưỡi, Yến Nam Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa, chỉ hàm hồ phun ra một chữ: “Đi!”

Sáng sớm hôm sau Y Y lập tức đến chỗ Liễu Như Ti, Yến Nam Thiên phân phó không cho bất kỳ kẻ nào lại gần nàng ta.

Y Y đang chuẩn bị nước tắm giúp nàng lau người thì Yến Nam Thiên bước vào, bắt lấy tay nàng ta. Nàng giãy dụa, hắn cũng không ngại: “Ta giúp cô, không làm gì cô cả, được không?”

Y Y mở to mắt nhìn hắn, hắn cả cười: “Sức chống cự của ta mạnh hơn nàng nhiều.”

Hắn an phận giúp Liễu Như Ti gội đầu tắm rửa, đối với cơ thể trắng như tuyết trước mắt, hắn chỉ xem như đồ sứ, hoàn toàn không thấy ánh mắt phức tạp của Y Y ở sau lưng.

Y Y đứng ở khoảng cách mà Yến Nam Thiên cho phép xem xét thương thế của Liễu Như Ti, phát hiện vết thương bắt đầu từ từng mảng, sau đó mới lan dần ra, Y Y nhứ chặt mày, loại bệnh này quả thật trước nay chưa từng gặp.

Buổi chiều Yến Nam Thiên dẫn Cận đi chung quanh tra xét, đến tối vẫn không thu thập được gì, đành cau mày trở về.

Hắn vừa bước vào phòng đã thấy nàng mở một bọc lụa ra, đang dùng châm ngân châm vào một vật gì đó đen sì.

“Đây là cái gì?” Yến Nam Thiên nghi hoặc nhìn vào vật đó, Y Y chỉ viết một chữ: Trùng.

Y Y chọn lúc Yến Nam Thiên không ở bên cạnh Liễu Như Ti, liền lấy quần áo của mình cho nàng ta mặc vào, nhìn qua quả thật giống như nàng mới là người đang nằm trên giường.

Liễu Như Ti thần trí không minh mẫn, Y Y biết đó là tâm bệnh, vì chịu kích thích quá nặng mà thành. Nàng cẩn thận xem xét bệnh tình của nàng ta, ngân châm được tẩm một loại chất lỏng màu vàng sau khi châm vào lập tức biến thành màu đen.

Y Y thương tiếc nắm lấy tay nàng, nàng như nhìn thấy chính bản thân mình khi nhìn vào nàng ấy... Liễu Như Ti, Doãn Thu Thủy sẽ không để người phải chết, ta sẽ chữa khỏi cho người, xin người... hãy sống sót.

25. Chương 25: Không Muốn Cũng Không Được Nha.

Đó là một loại độc nàng chưa gặp bao giờ.

Y Y cố ý muốn vào thôn Hòe Hoa, thủ thành không ngừng khuyên giải: “Yến phu nhân, nếu tình hình bệnh dịch không thể khống chế, chỉ sợ người...” Câu kể tiếp hần không dám nói, nhưng mọi người đều hiểu, chỉ sợ người cũng sẽ bị hỏa thiêu.

Yến Nam Thiên đi theo, không hiểu sao hần rất tin tưởng nàng. Có lẽ là do khí thất thông thả, bình tĩnh khi nghịch chuyển sinh tử của nàng. Ba người cùng nhau vào thôn, người bên trong trông rất đáng sợ, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Thủ thành cho họ thời gian năm ngày, nếu như vẫn không tìm ra manh mối, bắt buộc phải rời đi. Nếu như phát hiện có bất kỳ dấu hiệu nhiễm bệnh nào...

Ba người thông dong đi trên đường, tất cả mọi người trong thôn đều sợ hãi nhìn bọn họ, họ...muốn đốt thôn sao?

Y Y tìm đến mấy nhà có người bị bệnh, tỉ mỉ tìm kiếm.

Nàng xem xét vài người bệnh, triệu chứng đều hết như Liễu Như Ti, trên người con bệnh đều tìm thấy một loại trùng màu vàng, dài chừng hai tấc, hình như sống trong mụn.

Y Y kê vài đơn thuốc giải độc, nhưng hiệu quả rất nhỏ. Người bệnh trên người không hề có miệng vết thương. Nàng đã hai đêm không ngủ, Yến Nam Thiên cũng không làm phiền nàng, lúc này nàng chẳng khác gì một người cuồng võ thuật đang xem một quyển bí tịch hiếm có.

Nàng tiếp tục quan sát loại trùng này, không đúng thuốc, sau khi giải nó lại tự tái tạo mũ, rốt cuộc không đúng chỗ nào?

Đêm đã khuya, nàng đột nhiên dùng ngân châm châm một con trùng rồi nhẹ nhàng vén tay áo, đặt nó lên tay mình.

Yến Nam Thiên muốn ngăn lại nhưng không kịp, cánh tay nàng bắt đầu không khỏe, từ từ hồng lên, sau đó nổi lên bọt nước trong suốt, cuối cùng bắt đầu thối rữa, mặt ngoài vết thương không lớn nhưng chậm rãi lan ra.

“Y Y, nàng...” Yến Nam Thiên khi mở miệng thì nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong đó có thứ gọi là tàn nhẫn.

Y Y cuối cùng cũng chế thuốc thành công, không ai ngờ tương thể màu trắng bên trong con trùng lại có thể giải độc. Quan Âm trên đời, Bồ Tát hiển linh, những từ này đều được dùng để gọi Y Y khi này, nàng lạnh nhạt đứng giữa đám người, lại như có một bức tường nào đó che phủ lấy nàng.

Vài y sĩ chạy đến không ngừng khen ngợi, muốn nàng chỉ cho đơn thuốc để về kinh báo cáo kết quả, nàng nhàn nhạt xã giao rồi tùy ý ném thuốc giải cho họ. Câu chuyện này sau được người đời truyền tụng rộng rãi, biến Y Y thành tiên nữ cứu thế.

Con người sống trên đời chỉ nguyện ý nhìn thấy mặt tốt của mọi sự việc, không ai thấy nàng nhăn mày mỗi khi không tìm thấy đầu mối, không ai thấy nàng như người điên đảo xối tại các vết tích, càng không ai thấy nàng bất chấp tất cả lấy mình thử độc.

Nàng không nói không rằng chăm sóc Liễu Như Ti, Thiên tổng binh từng phái người đến nơi này, nhưng vì e ngại thân thủ của Chiết Hoa công tử nên không dám làm lớn, đến ngày thứ hai Y Y đồng ý đưa phương thuốc cho hắn, coi như là hắn lập được công lớn, vì thế cũng chỉ đòi làm một khế ước đơn giản với Y Y, dặn nàng không được truyền chuyện này ra ngoài.

Khi sự tình chấm dứt, ba tháng cũng đã qua.

Yến Nam Thiên nhìn Y Y dứt thuốc cho Liễu Như Ti, cảnh này nhìn qua song cửa lại càng thêm ám áp. Hắn nghĩ, nếu như họ có con, nàng hẳn sẽ là một người mẹ tốt, nhưng khi nghĩ đến lúc nàng áp trùng vào cánh tay mình, không hiểu sao ánh mắt lại lóe lên một tia tàn nhẫn.

Liễu Như Ti được nàng chăm sóc nhiều ngày cũng dần dần hiểu chuyện. Nàng cười gọi Y Y tỷ tỷ, Y Y cũng cười, không như nụ cười với nhiều người khác, mà là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Đêm, Cận lặng lẽ canh giữ ngoài cửa phòng, Liễu Như Ti đã ở trong phòng Y Y rất lâu.

“Cận.” Y Y nhẹ nhàng gọi, hắn trả lời rất nhanh: “Có.”

“Người vào đây.” Giọng nói Y Y mang theo chút quyến rũ, Cận đẩy cửa vào, hương hoa mai nhàn nhạt truyền đến mũi hắn, khiến tâm trí hắn có chút choáng váng. Y Y đứng trước giường nhìn hắn mỉm cười: “Cận, người lại đây.”

Hắn ra sức lắc đầu, chậm rãi bước qua, cảm thấy hình ảnh Y Y tươi cười ngày càng mơ hồ, cuối cùng đầu óc trống rỗng.

Lúc Yến Nam Thiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh trên giường thì ngay cả ý muốn giết Cận cũng có. Hắn bước từng bước đến bắt lấy cổ Cận, sắc mặt xanh mét: “Người! Người!!!”

Cận từ trong hỗn độn chậm rãi tỉnh lại, thấy tình cảnh lúc này cũng rét run, theo bản năng sờ lấy cơ thể bên cạnh, Yến Nam Thiên tức giận đánh ngã hắn, giọng nói có thể dùng chữ ‘dữ tợn’ để hình dung: “Còn dám chạm vào!”

Người trên giường kêu lên một tiếng yêu kiều, tóc đen rơi tán loạn, lộ ra một khuôn mặt... dĩ nhiên là Liễu Như Ti.

...

Yến Nam Thiên khựng lại một hồi lâu mới hoàn hồn, cơn tức giận khi nãy cũng vơi đi đôi chút, hắn đột nhiên phát hiện trái tim mình lần này bị kích thích không nhẹ, nhìn sắc mặt thuộc hạ thay đổi đủ loại màu sắc, không khỏi mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn: “Cái kia...không muốn cũng không được nha.”

Sau đó bỏ lại hai người rồi xoay mình đóng cửa lại, Yến Nam Thiên đương nhiên biết chuyện tốt này do ai bày ra. Đến hồi chuông quây rồi ra sau viện tìm Y Y, bên hồ sen, gió thổi quần áo phát phơ, nàng ngồi đó, thanh đạm như cúc.

26. Chương 26: Kết Tóc.

Lần này rời nhà có hơi lâu, Yến Gia đã bắt đầu tính toán đến chuyện trở về.

Hàng đêm cùng giường, bị hắn quấy rầy đến một đứt hơi, Y Y nửa đêm tỉnh lại nhưng không muốn đánh thức Chiết Hoa công tử, trong lúc nhấc chăn vô tình chạm phải cánh tay hắn, có lẽ bởi trường kỳ luyện võ nên hắn sở hữu một cánh tay cường tráng và cơ bắp kiên cố.

Đôi tay ám áp chậm rãi lướt qua làn da thô ráp của hắn, Y Y ngẩng đầu lập tức đối diện với một đôi mắt sáng như đuốc, Chiết Hoa công tử tà tà cười, cầm lấy đôi tay đang định rút về của nàng xoa lên khuôn ngực.

Hắn mỉm cười ôm lấy người trên giường, cười vang: “Còn nợ nàng một lần ngắm mặt trời mọc.”

Lần này đến chân núi, nhưng không phải ngoài ý muốn như đợt trước.

Chiết Hoa công tử ôm lấy Y Y rồi thi triển khinh công, lấy vài mỏm đá nhô ra làm bàn đạp.

Y Y tuy không học võ nhưng cũng biết hấn rất mạnh, mặt nàng dán vào ngực hấn, nghe tiếng tim đập an ổn của hấn cùng tiếng gió vun vút bên tai, kỳ lạ là vách núi sâu như vậy mà nàng cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Mặt trời mọc ở phương Đông, quả thật rất hùng vĩ.

Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau ngắm mặt trời mọc, cùng nhau nhìn vạn vật thức tỉnh, gió thổi tóc hai người họ bện vào nhau, Chiết Hoa công tử liền cười: “Thật giống vợ chồng son.”

Nắng sớm rực rỡ chiếu vào khuôn mặt đang mỉm cười của nàng, nhẹ nhàng lay động làn tóc.

“Y Y.” Chiết Hoa công tử khẽ gọi: “Nàng còn nhớ thành Liễu Châu năm đó không?”

Người trong lòng hấn lập tức cứng đờ, hấn càng ôm nàng chặt hơn: “Y Y, ta biết nàng hận ta, nếu không phải do ta... Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi, người cũng đã mất, nàng có thể dứt bỏ không? Cùng ta ngày ngày ngắm mặt trời mọc, được không?”

Y Y vẫn mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ lông mày hấn, Chiết Hoa công tử cầm tay nàng: “Không nói gì là đồng ý.” Y Y nghe vậy cười càng thêm sâu, càng thêm rực rỡ.

Trở lại Yến phủ, trời đã sang đông.

Mùa đông năm nay trời đặc biệt rét lạnh, bệnh tình của Yến lão phu nhân càng thêm nghiêm trọng, Y Y viết một đơn thuốc đưa cho Diệu thần y, thử một lần, vậy mà tình hình lại khá hơn rất nhiều.

Diệu thần y chần chờ nhìn Y Y: “Thu Thủy...Người có phải... Thật sự thích hấn?”

Đôi mắt nàng dần ảm đạm, Diệu thần y thấy vậy cũng chỉ thở dài: “Cũng tốt, Thu Thủy, không ai từ nhỏ đã phải chịu khổ, người cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình.”

Y Y lại nhìn ông cười, tay áo lay động như muốn hóa tiên.

Buổi tối Trầm Nhượng có đến đây một lần, hấn đưa một cái hộp nhỏ màu vàng cho Y Y, trong mắt ngập vẻ lo lắng: “Y Y, hấn hiện tại đã gần như bách độc bất xâm, nhưng mắt hấn này nhất định sẽ có tác dụng, chỉ là một khi đã phát tác...”

Y Y dùng một cây trâm chỉ chỉ ngăn hấn lại, sau đó gần như nghịch ngợm chọc chọc trán hấn, giống như ở trước mắt nàng khi này vẫn là cái tên hay bị mình đuổi ra khỏi Doãn gia trang trước kia.

Trầm Nhượng gần như si mê giữ chặt tay nàng, Y Y chậm rãi rút tay ra, nhợt nhạt cười ra dấu cho hấn: “Huynh đi đi.”

Ban đêm, Trầm Nhượng nhận được tờ giấy do con mèo đưa đến, bốn chữ thanh tú vẫn còn như mới:

Thiếp bản nha thể nhan.

Thân như liễu như tiệp.

Mệnh vận dĩ đa suyễn.

Như hà khát quân liên.*

*Cái này ta cũng bó tay...hu hu, tạm chém thể này:

Thân thiếp lênh đênh.

Đơn bạc như liễu.

Vận mệnh trở trêu.

Tiếc phụ lòng người.

Trầm Nhượng kinh ngạc nhìn bức thư, lệ rơi ướt mắt.

27. Chương 27: Ảo Ảnh.

Y Y nhìn ‘mắt hồn đan’, đó là một loại độc được mẫn tính, thậm chí người trúng độc sau khi chết cũng không thể tra ra dấu hiệu gì.

Y Y đánh giá từng viên một, cuối cùng chậm rãi bỏ vào mồm.

Lúc Chiết Hoa công tử bước vào, đêm đã khuya, hắn đứng ngoài giường thay quần áo, người trên giường bỗng dùng đôi tay như hai con rắn nước nhỏ ôm lấy thắt lưng hắn, hắn cười nhẹ: “Đừng nghịch.”

Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, quỳ gối hôn hắn, từng tắc từng tắc, vươn tay cởi đai lưng hắn ra, hô hấp Chiết Hoa công tử dần trở nên dồn dập, đẩy Y Y ngã trên giường rồi gần như thô bạo tiến vào cơ thể nàng.

Nàng chỉ mỉm cười, khuôn mặt ửng lên một màu hồng quyến rũ, khiến hắn hận không thể khắc nàng vào cơ thể mình ngay lúc này.

Nàng hết lần này đến lần khác quyến rũ hắn, liều chết triền miên, mỉm cười trên chọc dục vọng của hắn, xinh đẹp hết như một con rắn nhỏ.

Cuối cùng, hắn ôm chặt nàng, dịu dàng hỏi: Lạnh không?

Nàng luôn lắc đầu, gắt gao tiến vào lòng hắn.

Doãn Thu Thủy sinh bệnh, vài ngày đầu sắc mặt chỉ hơi xanh xao, Chiết Hoa công tử còn tưởng rằng do mình không biết kiềm chế mà thành. Sau đó, nàng ngày càng khó chịu, thường hay đau đầu, buổi tối vào nằm trong lòng hắn mới có thể đi vào giấc ngủ.

Thì ra mùa đông năm nay, thật sự rất lạnh.

Nàng ngày càng tiêu tụy, Yến Nam Thiên mời đến rất nhiều danh y nhưng không ai dám kê đơn.

Cận dẫn Liễu Như Ti đến gặp nàng, nàng cười nắm lấy tay Liễu Như Ti, nói: “Đừng khóc, đừng khóc, tỷ tỷ không sao đâu.” Chiết Hoa thấy vậy càng ôm nàng chặt hơn: “Ừ, không sao, chờ nàng hết bệnh, ta dẫn nàng đến sa mạc xem ảo ảnh. Nơi đó khí hậu thay đổi rất lớn, thỉnh thoảng những người thiếu nước có thể nhìn thấy ốc đảo trên cát...”

Y Y liền thì thảo bên tai hắn đòi ngủ, ở Giang Nam nơi nàng sinh ra là nơi nàng muốn đến ngắm cảnh nhất, đáng tiếc... Nàng bỗng nâng khóe môi, đáng tiếc chúng ta cũng chỉ là ảo ảnh của nhau mà thôi.

Tháng thứ hai, cơ thể nàng đã mỏng manh như một tờ giấy.

Yến Nam Thiên lòng như lửa đốt, lại chỉ có thể nhìn nàng mỉm cười, không ngừng an ủi: “Không sao, ta ở đây, không sao.”

Diệu thần y tìm đến Yến Nam Thiên, đưa cho hắn một đơn thuốc, hắn cau mày nhìn từng vị thuốc.

Tám dược liệu trên đó đều có thể khiến giang hồ mưa máu gió tanh mà tranh đoạt.

Tuyết liên ngàn năm núi Trường Bạch, mật rùa vạn năm tại mắt biển, thất diệp linh chi hang Thiên Linh...

“Diệu thần y.” Yến Nam Thiên vô cùng trịnh trọng: “Đơn thuốc này thật sự sẽ hữu hiệu chứ?”

Diệu thần y trốn tránh ánh mắt hắn, người luôn khôn khéo như hắn vậy mà lại không phát hiện ra: “Yến Gia, trên đời này không có gì là có thể chắc chắn, dù sao từ trước đến nay cũng chưa có ai có thể tìm được đủ tám loại dược liệu này, nhưng theo Diệu mỗ, là có thể.”

“Ta sẽ thử thương lượng với họ, nhưng trong khoảng thời gian này, hy vọng ông thay ta chiếu cố Y Y.”

Diệu thần y nhìn nam tử cao lớn trước mặt, chậm rãi mở miệng: “Sợ là chỉ có hai tháng, mong ngài mau chóng...”

Yến Nam Thiên nắm lấy tay Y Y, cười nói với nàng ta ra ngoài tìm thuốc, nàng phải ngoan ngoãn chờ ta trở về, ta sẽ không để nàng phải chết, ta muốn nàng mau chóng khỏe lại, chúng ta sẽ cùng nhau ngắm tuyết, cùng nhau đến sa mạc...

Y Y tỉnh lại khi chỉ có Diêu thần y bên người, nàng hơi nhướn mắt, ý bảo: “Đi rồi?”

Diêu thần y nhẹ nhàng gạt đầu.

Thời gian nàng mê man ngày càng dài, cho dù trong phòng có đốt bao nhiêu lò than, nàng vẫn cảm thấy lạnh, cái lạnh phát ra từ nội tâm, lây lan đến cả cơ thể.

Doãn gia trang truyền đến tin tức Doãn trang chủ bị bệnh nặng, Diêu thần y nghĩ thế nào cũng không muốn giấu, ông đem tin này báo cho Y Y. Y Y hôm đó thu thập hành trang, Cận bản khoản thân thể nàng không khỏe nhưng cũng không ngăn cản, dù sao đó cũng là thân nhân duy nhất của nàng.

Bọn họ đi thẳng đến Doãn gia trang, trời đông lạnh lẽo, cho dù trong xe ngựa có túi sưởi nàng cũng không chịu được. Cận không thể dời mắt khỏi nàng, xúc màn xe lên, thấy nàng chui vào chăn gấm, dùng tay nhắc chăn lên mới biết đã ngất từ lâu.

Bất chấp kiêng kỵ, hắn dùng một tấm vải lớn cột nàng vào trước ngực mình, thỉnh thoảng dùng nội lực duy trì nhiệt độ cơ thể cho nàng, bỗng nàng mở to mắt, nhìn hắn mỉm cười, bộ dạng dường như rất xin lỗi.

Cận giục ngựa chạy như điên, mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi vẫn khiến tim hắn đập thành thịch, không ai biết giữa trời đông lạnh lẽo này, từng có một nam nhân nguyện ý ôm nàng chạy như vậy cả đời.

28. Chương 28: Có Thể Chế Thuốc Rồi.

Từ Yên phủ đến Doãn gia trang, Cận mất hết ba ngày đi không ngừng nghỉ, thay đổi tổng cộng sáu con ngựa mới có thể đưa Y Y đến nơi nàng muốn đến bình an.

Quản gia nhà họ Doãn vẫn chưa đổi, rất nhiều người kinh ngạc nhìn nàng, nhưng không dám lên tiếng, cho thấy đã được phân phó từ trước.

Cận ôm nàng tiến thẳng vào phòng trong, nàng nhẹ nhàng xoa mặt mình để giúp sắc mặt trông hồng hào hơn đôi chút.

Doãn trang chủ vẫn không muốn nhìn thấy nàng, ông không cần loại nữ nhitham sống sợ chết làm bôi nhọ thanh danh gia đình như nàng. Y Y không thêm để ý đến sắc mặt ông, rút một sợi tơ đưa cho Cận.

Cận hơn nửa ngày mới để ý, nhẹ nhàng cột vào cổ tay Doãn trang chủ.

Doãn trang chủ giãy dụa vài lần, Cận liền giữ tay ông lại, Y Y bắt mạch rất chăm chú, sắc mặt nàng hồng hào, tuy rằng tiêu tụy nhưng không thể nhìn ra bệnh trạng.

Nhưng không ai biết nàng bắt mạch lâu như vậy, là vì không cầm nổi sợi tơ.

Vừa chẩn mạch xong đã có một nha hoàn nhanh nhẹn lấy giấy bút, đều là loại trước kia nàng quen dùng.

Nàng chậm rãi viết, sau một chuỗi tên các loại dược liệu và định lượng là một hàng chữ nhỏ: Chẩn đơn thuốc này, quỳ tạ Doãn trang chủ hai mươi năm dưỡng dục.

Doãn trang chủ lẳng lặng nhìn đơn thuốc, chữ viết tuy không có lực nhưng cũng không làm ông nhìn ra điều gì. Y Y rời đi, nếu Doãn trang chủ biết được ý nghĩa của cuộc gặp mặt này, liệu ông sẽ đứng dậy tiễn nữ nhi duy nhất của mình lần cuối hay không?

Trên đường rời khỏi Doãn gia trang, vị quản gia bên cạnh vẫn nhịn không được lên tiếng: “Tiểu thư, phu nhân... được chôn cất ở Vọng Trần Hiên.”

Y Y lẳng lặng nhìn về một hướng, chậm rãi cúi xuống, Cận nâng nàng dậy, vắn cột nàng vào trước ngực mình như cũ, giục ngựa chạy, đến cổng thành nàng đột nhiên nhìn lại: Mẫu thân, không cần đợi, sẽ không trở về, từ nay về sau, con sẽ không trở về nữa...

Nước mắt rơi xuống, chưa vương bụi đã bị gió tuyết vùi lấp.

Từ sau khi trở về Yên phủ, tinh thần Y Y ngày càng mơ hồ, không có chút tin tức gì từ Chiết Hoa công tử, nàng thường ngồi trên giường ngơ ngác nhìn mưa tuyết ngoài cửa sổ, cứ nhìn cả ngày như thế.

Về sau lục tục có tin tức, tin tức từ giang hồ lúc nào cũng hư hư thực thực, có người nói Chiết Hoa công tử mang bên mình tám báu vật, tin tức đó không biết từ đâu mà lan truyền, nghe nói hắc ác chiến với cả một đội quân nhân mã, có người nói Chiết Hoa công tử vì cướp lấy mật rùa vạn năm tại mắt biển mà bị thương rất nặng, có người nói quan phủ dẫn theo biết bao nhiêu quân lính tẩy trừ hắc, ác chiến một trận tại sa mạc, sống chết không rõ.

Có người nói mười hai sát thủ của Thiên Cung thành công chặn giết hắc, về sau lại lan ra tin tức Lãnh đại thị vệ cùng hắc ác chiến.

Y Y biết mình vận số sắp hết, nhưng... Ngay cả lần cuối cùng nhìn mặt cũng không thể sao?

Rõ ràng chính mình bày ra kết cục này, lại không hiểu từ khi nào, ở sâu trong nội tâm lại tồn tại sự lưu luyến.

Chiết Hoa công tử rút cuộc cũng gấp gáp trở về, mang theo một thân vết thương lớn nhỏ và tám loại báu vật. Vì thế ngay cả Diệu thần y luôn luôn bình tĩnh cũng không khỏi hoảng hốt.

“Diệu thần y, có thể chế thuốc rồi.” Giọng nói hắc rất nhẹ, sau lưng là một vết dao dài từ đầu vai đến sau thắt lưng, sâu đến xương. Khắp người vết thương nhiều vô số kể, hắc đứng trước mặt Diệu thần y, nói: Diệu thần y, có thể chế thuốc rồi.

Diệu thần y ánh mắt rầu rĩ, không có phương thuốc nào cả, mất hồn đan vốn là thiên hạ đệ nhất khó giải, tám vị thuốc trân quý không thể có được, nài cho hắc chút hy vọng, sau đó để hắc chết trên đường bên ba.

Y Y nghe được tiếng vang, vậy mà lão đảo từ trong phòng đi ra. Chiết Hoa công tử thấy vậy liền lao đến ôm lấy nàng, tay nàng chậm rãi xẹt qua vết thương trên lưng hắc, dù dính máu cũng không phát hiện, nhưng lại nhận ra mái tóc trên trán hắc rồi ròi.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng đột nhiên hôn lên môi hắc, gấn bó dây dưa, từng chút từng chút sâu dần.

Trong mắt họ, không có người ngoài.

Diệu thần y biết đó đã là khoảnh khắc hồi quang phản chiếu, chậm rãi quay mặt đi.

Hai người từ từ tách ra, Y Y lẳng lặng nhìn ngắm nam nhân trước mặt mình.

Dòng nước mắt chậm rãi chảy dọc khuôn mặt nàng, nàng vô cùng chậm rãi bắt tay ra dấu.

Tiểu Thiên Niệm, kiếp sau, ta không bao giờ muốn gặp ngươi nữa.

Tiểu Thiên Niệm lẳng lặng ôm nàng, cảm giác nhiệt độ cơ thể trong lòng dần dần lạnh đi, cuối cùng không thể ấm áp lên được nữa.

29. Chương 29: Ngoại Truyện: Điệu Nhạc Không Lời.

Lãnh Tuấn và Lưu bộ đầu dẫn người xông vào Yến phủ.

Vốn tưởng rằng sẽ có một hồi ác chiến, nhưng Chiết Hoa công tử trước mắt như đang thất hồn lạc phách. Lãnh Tuấn vĩnh viễn không bao giờ quên được cảnh người đó lặng yên ôm một thi thể đã lạnh ngắt trong lòng.

Đối mặt.

Cả đội quan binh không ai dám động thủ với Chiết Hoa công tử đang ngồi im bất động kia, hắc cứ ôm chặt thi thể rồi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, độc tính đã phát tác, những sợi tóc trong tay hắc rụng xuống một bó to, nhưng hắc vẫn im lặng không hé răng lấy nửa lời.

Cuối cùng Lưu Huyền Thanh liền mình tiến lên gõ hắc lại. Tiểu Thiên Niệm mặc cho hắc lôi mình ra ngoài, bàn tay trắng như ngọc đang dần thối rữa từ từ buông thõng xuống.

Đao phủ nổi tiếng nhất nước tên là Lê Tử. Ai ai cũng biết hắc là người có thủ pháp rất đáng sợ, thậm chí nhiều người sau khi xem hắc hành hình thì ngay cả lê cũng không dám ăn nữa.

Lãnh Tuấn mời Lê Tử đến hành hình, từ trước đến nay, đây là vụ án đầu tiên của bốn quốc mà không cần thăng đường đã trực tiếp xử tử, bởi vì hắn là Chiết Hoa công tử Tiểu Thiên Niệm.

Từ trước đến nay, đây là vụ án đầu tiên của bốn quốc mà có nhiều người đến xem hành hình đến như vậy, bởi vì phạm nhân chính là Chiết Hoa công tử Tiểu Thiên Niệm.

Từ trước đến nay, đây là vụ án đầu tiên của bốn quốc mà lại phần khích như vậy, bởi vì người thi hành án là kẻ khiến nhiều tử tù nổi tiếng phải biến sắc – Lê Tử.

Nhưng đối với Lãnh Tuấn, đây là vụ án đầu tiên mà hắn không nguyện ý chém phạm nhân nhất. Cho dù hắn từng nghiêng răng nghiêng lợi thề nhất định phải bầm thây Chiết Hoa công tử thành vạn đoạn.

Rõ ràng người tử tù trước mắt này có thể tung ra một kiếm để giết hắn, nhưng lúc ấy ngay cả miệng vết thương cũng không thềm bằng bó; hắn, suýt chút nữa đã chết dưới vuốt của rùa lửa, nhưng vẫn liều mạng chém một nhát vào tay nó; hắn, ngạo nghễ đối mặt với vô số kẻ thù, nhưng lại đứt từng khúc ruột ôm lấy thi thể của một nữ tử.

Nắng ngày một lên cao, giờ tử hình đã đến.

Lãnh Tuấn rút thẻ bài hành hình vứt ra, thẻ bài rơi xuống đất, vang lên một âm thanh thanh thúy, khiến hắn không đành lòng nhắm hai mắt lại.

Lê Tử thích dùng đao cùn để hành hình, thứ khiến hắn kiêu ngạo nhất chính là, cổ nhân lăng trì nhiều nhất cũng chỉ dùng ba ngàn ba trăm năm mươi bảy đao, chỉ riêng hắn mới có thể vung đến đao thứ ba ngàn ba trăm sáu mươi đao chẵn.

Cổ nhân lăng trì nhiều nhất là một đao cắt bỏ hầu kết, tránh cho phạm nhân phát ra tiếng thét thảm thiết, sau đó mới bắt đầu móc mắt rồi lăng trì, còn hắn thích bắt đầu từ lưng, lăng trì từ từ đến phía trước, sau đó có thể nhìn thấy ánh mắt oán độc của phạm nhân. Nghe tiếng phạm nhân kêu gào trong đau đớn chính là thú vui lớn nhất của Lê Tử.

Phạm nhân hôm nay khiến hắn rất vừa lòng, cơ thể cường tráng, nói không chừng có thể phá vỡ kỉ lục cao nhất mà hắn đạt được từ trước đến nay.

Nhưng vết thương trên lưng lại khiến hắn từ bỏ ý tưởng này.

Một đao của hắn thực sự vô cùng tàn nhẫn, mỗi một đao đều có thể nghe thấy tiếng da thịt bị xé rách. Trên lưng vốn đã không có bao nhiêu da thịt, nên phần để hắn ra tay vốn dĩ cũng không nhiều.

Lê Tử chuyển đến phía trước, hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt của phạm nhân, nhưng chỉ thấy phạm nhân nắm chặt tay phải, loáng thoáng trong đó là một nắm tóc đen nhánh.

Hắn không tìm được vẻ mặt mà mình muốn thấy, vì vậy tiếp tục hành nghề trên bắp chân phạm nhân. Người bên cạnh vẫn tập trung đếm, còn bên dưới đã bắt đầu có người không dám nhìn tiếp.

Đó là một cuộc hành hình không có ai vỗ tay, người chịu hình không hé răng một lời, khiến đám đông ồn ào bên dưới cảm thấy chính mình như một đàn nghé ngô nghê.

Một ngàn lẻ một đao, một ngàn lẻ hai đao...

Tay Lê Tử bắt đầu run run, tên này rốt cuộc có cảm giác đau đớn hay không?

Nhưng Lãnh Tuấn biết, hắn có, chỉ là nó ở trong lòng.

Doãn Thu Thủy, người cũng thật tàn nhẫn.

Lăng trì kéo dài ba ngày, cuối cùng Lãnh Tuấn cũng trầm giọng nói: “Đủ!”

Nhìn người gần như đã chết trên bục chậm rãi nâng tay phải lên, vậy mà vẫn có thể dễ dàng chặt đứt lớp xích sắt trên tay, Lê Tử sợ đến mất mặt, nhưng Tiểu Thiên Niệm chỉ nhẹ nhàng hôn lên nắm tóc dài trên tay, khóe môi giương lên một nụ cười thật sâu.

Y Y, nếu đây là kết cục mà nàng mong muốn, nàng có vui không?

Diệu thần y và Trầm Nhượng cùng nhau xử lý hậu sự của Y Y. Doãn trang chủ sau khi hay tin cũng tức tốc chạy đến, nhưng lại bị Diệu thần y lạnh lùng mời về: “Doãn trang chủ, Y Y bạc mệnh, không dám làm vậy bản thân thể cao quý của người.”

Doãn trang chủ hơn sáu mươi tuổi đối với máu mủ ruột thịt của mình, đối với nữ nhi sau khi rơi vào tay kẻ xấu rồi tham sống sợ chết chìm đắm trong chốn phong trần, xấu hổ vô cùng.

Lãnh Tuấn đưa cho Diệu thần y một cái bình sứ, bên trong là tro cốt của Tiểu Thiên Niệm. Vốn dĩ đã là hài cốt của phạm nhân thì bất cứ ai cũng không được thu giữ, Lãnh Tuấn làm như vậy chính là đã phạm vào cấm kị.

Diệu thần y cầm bình sứ rất lâu, cuối cùng chậm rãi đến ven sông.

Cận dẫn Yến lão phu nhân và Yến Nam Phi đến một nơi an toàn, sau đó lập tức giục ngựa trở về, nghe được tin Lãnh Tuấn đem tro cốt đến cho Diệu thần y thì cả đường gặp ai cũng tra hỏi rồi quất roi giục ngựa đuổi tới ven sông.

Nhưng...chậm một bước.

Tro cốt màu xám trắng tản ra trong nước, rất nhanh bị hòa tan.

Cận đứng lặng ở bờ sông, gió thổi từ trên cao xuống mang theo tiếng nước nổi như đang khóc.

Gió như thế này, ai chịu cho thấu...

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-moi-sai>